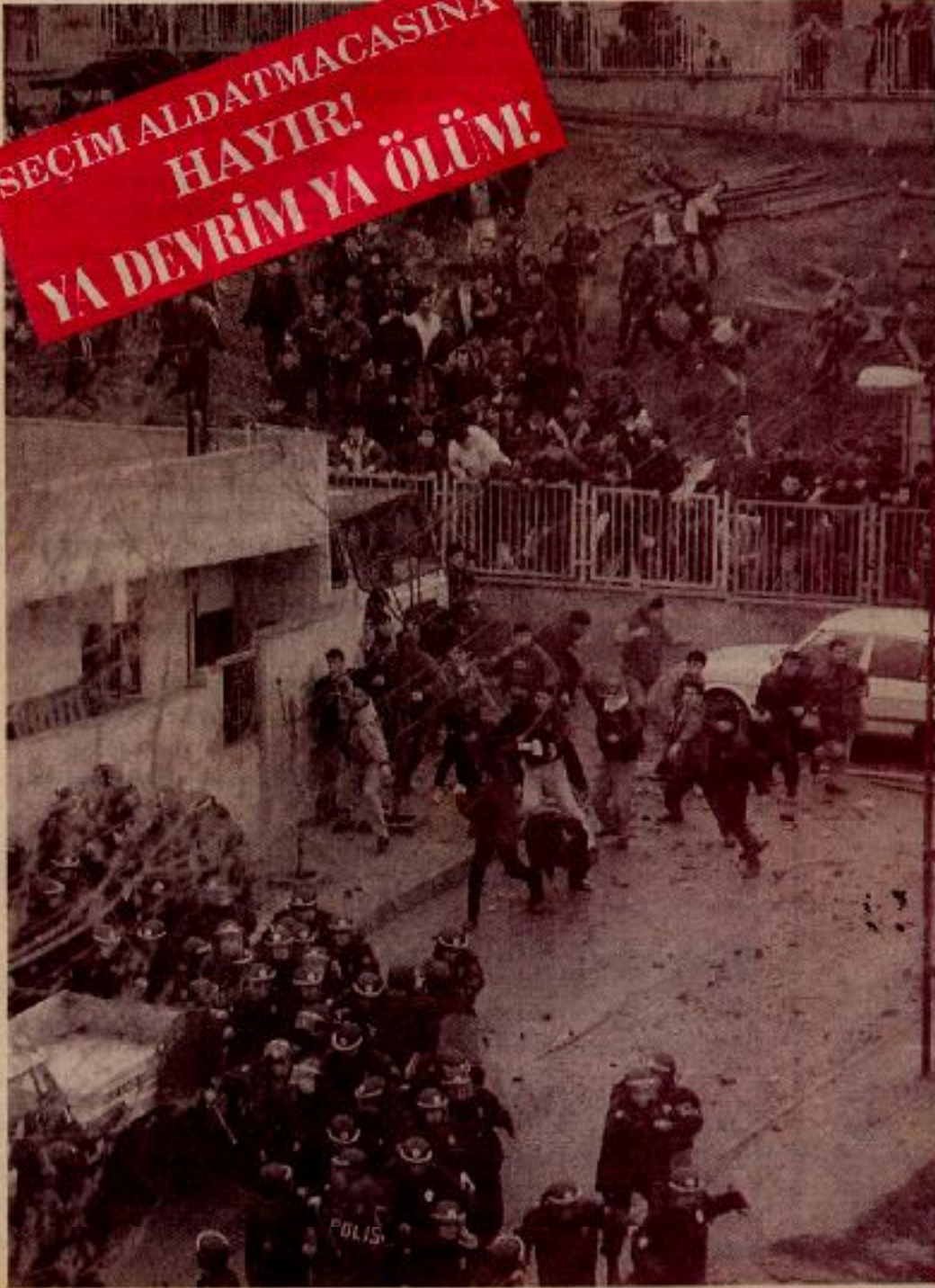

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

SEÇİM ALDATMACASINA
HAYIR!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!

■ İHANET CEPİYESİ
DEVRİMİN ZAFERİNİ
ENGELLEYEMEZ!

Devrimden yüz çeviren yüzünü burjuvaziye döndürmek durumundadır. Yüzünü burjuvaziye dönen, geleceğe yüz çevirmiş olur.

Syf: 6

■ FAŞİZM
DEVRİMCİ ZORDAN
ANILAR

Teröre, yalnızca teröre başvuran faşizm ancak, kitlelerin devrimci terörüyle yanıtlanabilir.

Syf: 10

■ AÇIK İNFAZLAR
KAYIPLAR

İnsanların en çok kaçırılıp yok edildikleri ve açık olarak infaz edildikleri dönemler, faşist diktatörlükler ve iç savaş dönemleridir.

Syf: 27

Devrimci Emek

Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl:5/Sayı:36 / 1 Aralık 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K. Onder İl

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık 200.000 TL
1 Yıllık 400.000 TL

Yurtdışı
6 Aylık 120 DM
1 Yıllık 240 DM

Hesap No:
Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Aksaray Şubesi 0079099-9

Adres
Hobyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H.Fazlıoğlu İşhanı D:63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karalaş
Post Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Kepenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Ginster Str. 22 44 225
Dortmund / Almanya

Baskı
Serler Matbaacılık

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ

Merbaba Devrimci Emek Çalışanları,

Devrimci Emek'in 15 günlük çıkması sevindirici bir olay ve bir aydır elimize düzenli olarak ulaşıyor. Ulaşmaya devam etmesini umarız. Bir çok sosyalist basın görevini yerine getirebilmek için maddi ve manevi tüm zorluklara karşın ayakta kalabildi ya da sistem tarafından, çürümüş ideolojilerinin ve yayın tekellerinin çıkarları gereği kapatıldı.

Tüm bu engellere karşın 15 günlük olarak çıkartmış olduğunuz Devrimci Emek'in, sosyalist basındaki eksikliği doldurarak, toplumsal olayların güncelliğiyle, ideolojisindeki netlik anlayışıyla, yayıncılık mücadelesinde süreklilik ve devamlılık zemini bulacağı umuduyla yayın hayatınızda başarılar dileriz. Devrimci selamlar.

Teoman Gül
E Tipi Cezaevi 8. Koğuş MALATYA

Sevgili Devrimci Emek Çalışanları;

Dergimizin artık 15 günlük periyotla çıkıyor olması biz yurtdışındaki devrimcileri çok sevindirdi. Dergimizin yeni biçim ve sayfa düzeni beğeniyile karşılandı. Ancak yurtdışında gelişen olaylara yönelik yazıların mümkün olduğunca artırılmasını istiyoruz. Dergimizde, Leninist politikanın en güzel yansımaları olan teorik yazıların yine eskisi gibi yoğunlukta olmasını arzu ediyoruz. Yeni hedefimiz olan haftalık yayım için tüm okurlarımızı dayanışmaya davet ediyoruz.

Çalışmalarınızda başarılar diler yoldaşça kucaklarız.

Devrimci Emek İsviçre Temsilciliği Adına
Hüsni KEPENEK

**OKUYUCU AĞINI
GENİŞLETME
KAMPANYASINA KATIL!
ABONE OL
ABONE YAP**

Not: Dergimize halen abone olan okurlarımızın abonelik süreleri dolmuştur. Yeni abonelik başvurularını bekliyoruz.

SEÇİM ALDATMACASINA HAYIR! YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Bütün temel politik konularda olduğu gibi, burjuva parlamentosu ve seçimlerde izlenmesi gereken politika da, reformcularla devrimciler birbirinden ayrılıyorlar. Reformcular, parlamenter mücadele biçimini başlıca mücadele biçimi olarak görürken; buna karşılık devrimciler açısından parlamento-dışı devrimci mücadele biçimleri temel olma özelliğini koruyor. Reformcular, genel oy'u amacına varmanın temel aracı olarak değerlendirirken; devrimciler, mücadele organları olan devrimci komite ve konseylere, devrimci gösterilere ve diğer devrimci araçlara dayanıyorlar. Devrimciler, reformculardan, amaçta olduğu gibi, ilkelere, mücadele yollarında, mücadele araçlarında ve bütün temel politikalarda ayrı yerlerdedir. Ayrışmanın her konuda çok net olması, devrim mücadelesinin geleceği için köklü bir gelişmedir. Ayrışma devrimci rol oynuyor; devrim mücadelesi ayrışmayı hızlandırıyor. Reformcu saflardan temizlenmiş olan devrimci mücadele safları güçleniyor. Marksist-leninistlerin devrimci amaçları, ilkelere, mücadele yöntemleri, Leninist örgütlenmesi ve devrimci pratiğiyle, halkların kurtuluş mücadelesinin asıl dayanakları; proletaryanın gerçek devrimci öncülleri oldukları daha hırsak olarak görülmüyor.

Seçim süreci başlayınca, Türkiye ve Kürdistan sol hareketleri içinde yer alanlar da politikalarını tek tek netleştirdiler. Ashında bunların içinde öyleleri var ki, bu konudaki politikaları daha önceden de biliyor. BSP gibi düzen solu olanların seçimlerde tavrını bilmeyen mi var. Düzen solunun varlık nedeni, yasalıktır. Böyle bir parti seçimlere katılmadan nasıl ayakta durabilir. Ama onlarda,

burjuva partilerden daha geri bir tavır koyma anlayışı var. BSP seçime katılmak için gereken yasal koşulları yerine getirdiği halde, seçime sokulmadı. Onlar ne yaptılar? Kendi haklarını bile savunamadılar. Ne olursa olsun seçime katılma anlayışıyla hareket ettiler. Yani onlar, YDH kadar bile direnemediler. İşte düzen solunun gerçek görüntüsü. SİP ve Emek Parti Gültümüne gelince, seçim ve parlamenterizm konusunda BSP'den farklı düşünmüyorlar. Aralarında söylem farkı var. Ancak, yasalılık bu farkı da eşitliyor. Daha öncekilere farklı olduklarını söyleyenler, bir dizi "farklılık" maddesi sunulsa da, yer aldıkları yasal burjuva platform, tüm maddeleri tek maddeye indiriyor: Reformizm. Bugüne kadar ne kurmazlıklar görüldü; burjuva yasalığı gizlemek için, "açık devrimci parti", "sosyalist parti", "ihtilalci parti" vb. ne isimler kullanıldı. Zamanla tüm bu nitelendirmeler eriyip gitti. Sonuçta gördük ki, burjuva yasalılık, tüm bu ihtilalleri(!) hizaya getirmiş. Seçimlerde izlenmesi gereken politika konusunda tüm yasalılar aynı zurnayı çalıyorlar. İster bir parti ile ittifak biçiminde olsun, isterse "bağımsız adaylar" biçiminde olsun hepsi aynı tavrı gösteriyor. BSP'nin durumu, bu yolu izleyecek olanların geleceğini aynı gibi yansıtır. Gözünü yasalılığa dikenele duyurulur.

PKK'nin de seçimlerdeki tavrı diğerlerinden farklı değil. Zaten bugüne kadar burjuva parlamentosu ve yasal mücadele konusunda doğru bir tavır koymadılar. Daha önceki seçimlerde SHP ile ittifakı savundular. Üstelik bu burjuva ittifakı "sol ittifak" olarak nitelendirildi. Halbuki tam da bu sırada, Kürt halkı, Kürdistan'da tüm burjuva partilerinin tabelalarını yere

çalmış, parlamentarizm değil, devrimci ayaklanma yolunu izlemeye başlamıştı. Böylesi bir ortamda seçimlere gitmekle Kürt halkının devrimci yönelişi tahrip edildi; bu yöneliş, parlamentarizm hedefleriyle sulandırıldı. Bu hareketin, yerel seçimlerde, seçimleri boykot etmesi sonuç olarak olumlu olmakla birlikte, yine de ilkel değil. Tamamen sorumsuzluktan kaynaklanan bir tavır alışı. 24 Aralık Seçimlerine katılma kararı vermekle, Kürt halkının ulusal-sosyal kurtuluş mücadelesine zarar veriliyor. Eğer seçimler boykot edilseydi, Kürt temsilcilerin yaptıkları propaganda-dan daha köklü bir etki yaratılacaktı. Biz Leninistler, Kürt halkının ulusal-sosyal kurtuluş mücadelesine zarar verecek olan her adımın karşısında olduk, bundan sonra da karşında olacağız.

Bir de yasal olmayıp da, gözetilmesinde olanlar var. Bunlar MLKP, TİKB gibi ihtilalci(!) reformistlerdir; yani köklü reformcular. Bunların özünde reformcu olduklarını, gözlerini yasalılığa diktiklerini, koşulları devrimci oluşturma sonucu, yasalılık sürecini uzatıklarını, durum uygun olur olmaz hedeflerine varacaklarını daha önce de söyledik. Nasıl ki, TDKP, TKEP kadrolarını hazırlamak için, önce bin bir türlü yola başvurdukları; bu son saydıklarımız da aynı yöntemleri izliyorlar. Seçimlere ve yasal araçlara bu kadar yüklenmeleri bunun içindir. Yazının yazıldığı dönemde MLKP'nin 24 Aralık'ta "bağımsız aday" politikası ya da HADEF içindeki kendi hegandikleri adayları destekleme tavrını öğrendik. Zaten farklı bir tavır beklemiyorduk. MLKP liderleri uzun süredir gözlerini yasalılığa dikmişlerdi. Bütün sorun örgütü hazırlamaktı. MLKP liderleri

de TDKP, TKEP, DY, KSD liderleri gibi, bugüne kadar yürünen yolu bir daha yürümek için yol değiştiriyor ya da yoldan çıkıyorlar. Ama bugüne kadar devrimci görüşlere sahip olanlar, buna izin vermezler. Eğer toptan bir çürüme olmazsa, bir ayrışma da kaçınılmaz olur. Ayrışma, saflaşma her alanda yaşanacaktır.

İllegal konumda olup da, silahlı mücadeleyi reddetmeyen sol hareketlere de reformist dediğimiz zaman; "ama nasıl olur, onlar hem illegaller hem de silahlı mücadeleyi reddetmiyorlar" diye itirazlarla karşılaşyoruz. Bir hareketin niteliğini belirleyen silah ve araçlar değildir. Silah ve örgütsel araç ideolojiye bağlı olarak iş görür. Sorun ideolojidir. İdeoloji ise politika ile kopuk değildir. İdeolojik ve politik çizgiye bakılmalıdır. Yalnızca marksist-leninist ideolojiyi esas alanlar, devrimci ilkelere dayananlar ve devrimci politikalar izleyenler devrimi sonuna kadar götürebilirler. Yoksa yarı yolda kalmak ya da yoldan çıkmak her zaman olasıdır.

REFORMİST PROPAGANDA

Burjuvazi seçim startını verince, yasalet sol yoğun bir propaganda kampanyası başlattı. Bu amaçla her yerde kitle toplantıları düzenleniyor, demeciler veriliyor, röportajlar yapı-

yor, yazılı ve sözlü tüm olanaklar yalnızca seçimin emrinde harekete geçiriliyor. Her gey seçim için, her şey milletvekili olmak için. Propaganda bu temelde yürütülüyor. Her nedense, devrimci kavgada pek görülmeyen sendikacılar, "sosyalistlerin" adayı olarak öne çıktılar. Reformistler de sendikacı adaylarıyla övünüyorlar. Birbirleriyle ne kadar övünseler azdır. Devrimci mücadelede ortada görünmeyen bir takım sendikacılar "devrimcilerin adayı" olarak lanse ediliyor. Kim inanır? Aynı sendikacılar, neden devrimciler öldürüldüğü zaman, bu kadar yoğun salon toplantısı yapmıyor ve bu kadar aktif olarak ortada görünmüyorlar da, seçimlerde birden bire "yıldız" oluyorlar? Bizce anlaşılabilir değildir. Çünkü, bu tip sendikacıları çok iyi tanıyoruz. Onlar, işçileri ve devrimcileri kendi pis çıkarları için basamak olarak kullanıyorlar. Bu ün düşkünlüğü biliyorlar ki, amaçlarına ancak, devrimcilerle ve işçilere dayanarak varabilirler. Bukadar "sosyalist ve devrimci" kesilmeleri kesinlikle bunun içindir. Buna tipik bir örnek olarak Emek Partisi Girişimi'ne omuz veren ve girişimi göklere çıkaran Teksif Sendikası Bakırköy Şube Başkanı İhsan Yelkenci'nin durumudur. Bu onursuz, bu ün avcısı, Evrensel Gazetesi'nde yayınlanan

demecinde, böylesi bir girişimi göklere çıkarıyor. Yıllarca işçileri satarak, ispiyonculuk yaparak, işçi düşmanlığı yaparak zaten işçilerin gözünde kötü bir ün kazanmıştı. Bu yılların sarı sendikacısı, nasıl bir rüya ile kalkmışsa, birden bire sattığı işçilerle aynı saflarda olduğunu anlamış. İhsan Yelkenci ile röportaj yapanlar, onun bu durumunu biliyorlar. Ama ne çare ki, yasal burjuva platform, onları buluşturmuş. Diğer sendikacılar, bu düzeyde olmasa da, yine de işçi sınıfının militanları değiller; sınıfın efendisi olmak istiyorlar. TİP, ilk kurulduğu zaman da aynı şey oldu. Daha sonraki TİP zamanlarında olsun, TSİP zamanlarında olsun, hep sendikacılar öne çıktılar. İşçilerse hep geride kaldılar. Devrimci işçiler, bu sendikacıları çok iyi tanırlar.

En çok propagandası yapılan şey, işçi sınıfının ve emekçilerin TBMM'de temsil edilmeleri konusudur. Sanki bu ilk defa olacakmış gibi konu övüle övüle camı çıkacak. TİP, TSİP, SİP; tümünün hedefi ve söyledikleri hep aynı oldu. TİP aracılığıyla işçiler uzun süre parlamentoda temsil edildi. Aynı TİP, burjuvazi saldırıya geçtiği zaman, saldırılara yanıt vereceğine; saldırıyı göğüsleyen devrimcilerle saldırıyordu. 12 Mart faşist darbesi yapıncı da gidip faşizme teslim olarak şerefsiz bir tavır gösterdi. İşçi sınıfı için sorun, TBMM'de temsil edilmek değildir, sorun TBMM'de içinde, tüm devleti yıkmaktır, parçalamaktır. İşçilerin kavraması gereken budur. Devrimci mücadele yolları üzerine tek lafetmeyen sendikacıları ve reformcu partileri; konu TBMM'de temsil olunca, kimse susturamıyor. Burjuva anlayışın, parlamenterizmin propagandası bol bol yapılırken, emekçi sınıfların gerçek iktidar organlarından ise hiç söz edilmiyor. Bunun böyle olması rastlantı olamaz. Çünkü reformistlerin gözünde, emekçi kitlelerin gerçek iktidar organları çoktan arka planda kaldı ya da gözden düştü, şimdi onlar için gözde olan TBMM'de temsil edilmektir. Hiç kimse reformistlerden devrimci hedefler beklemesin.

Seçime katılmak burjuvaziye oylamaktır.

ESAS OLAN DEVİRİM MÜCADELESİDİR

İşçi sınıfı ve tüm ezilenler kurtuluşlarına yalnızca devrimle varabilirler. Ezilenlerin kurtuluşunun devrim dışında olabileceğini söyleyenler, burjuvazinin propagandasını yaparlar. Burjuva sınıfın, ezilen ve sömürülen kitleler üzerinde baskı makinesi olan askeri ve bürokratik devlet iktidarı yıkılmadan, parçalanmadan, emekçi sınıflar kurtulamazlar. Zora dayalı devrim yoluyla iktidarı ele geçirmek asıl olandır. İktidarı ele geçiren proletarya, iktidardan uzaklaştırılan gerici güçler üzerinde enerjik bir diktatörlük uygulamadan, devrimci kazanımları savunmak ve pekiştirmek için gereken devrimci yöntemle başvurmadan, iktidarı elinde tutamaz. İşçi sınıfı boş yere savaşmak istemiyorsa, devrime, yalnızca devrime ve devrimci yöntemlere dayanmalıdır.

Legal sol ise, devrim propagandası yapmak yerine, tam tersi bir anlayışla devrime karşı bir propaganda politikası izliyor. Kendi rezil durumunu meşru göstermek için de gerçek devrimci güçleri "maceracı", "anarşist", "aşırı" vb. karalama kampanyası ile kötüleme yoluna başvuruyor. Bugün, DY, TDKP vb. tarafından devrimcilere karşı kullanılan ifadeler, daha önce kendilerine karşı kullanılıyordu. Burada kullanılan ifadeleri değil, bu ifadelerle neyi hedeflediği

önemli olduğu için, hedefi ile ilgileniyoruz. Hemen söyleyelim, reformistlerin hedeflediği devrimcilerdir. Kötülemeye çalıştıkları devrimcilerdir. Oportünistlerin "maceracı ve aşırı" dedikleri güçlerin devrimci güçler olduğu kesindir. Bir süre önce ise yaygın ifade goşizm'di. Her türden oportünistin, mücadeleci devrimci hareketleri anlatırken başvurdukları kavram oluyordu goşizm. Türkiye sol hareketinde goşizm kavramı uzun süredir kullanılmıyor. Şimdi devrimcileri karalamak için "maceracı, aşırı" kavramları kullanılıyor. Oportünistlerin "maceracı, aşırı" dedikleri gerçek devrimciler; aynı biçimde bu kavramlara başvuranlar da oportünist ve reformistlerdir.

SEÇİM ALDATMACASINA HAYIR! YA DEVİRİM YA ÖLÜM!

24 Aralık Erken Genel Seçimi'ni, iç savaş ortamından ve burjuvazinin top yekûn saldırı politikasından ayrı ele almak kesinlikle yanlış olacaktır. Tekelci güçler ve faşist devlet, tüm güçlerini iç savaşı kazanmak için seferber etti. Kurulan ve kurulacak hükümetler iç savaş hükümetleri olmak durumundadır. Sermaye için asıl olan iç savaşı kazanmak; Türkiye ve Kürdistan halklarını yenmektir. Seçim bu politikanın bir parçasıdır. Burjuvazi, seçime, parlamento gücünü

yenilemek, daha güçlü saldırılara geçmek, emekçilerin elini kolunu bağlamak için başvuruyor. O halde 24 Aralık seçimleri, burjuva iç savaşın bir parçasıdır.

TBMM bir parlamento olarak hiç bir temel işlevi olmadığı halde, sanki toplumun politik yaşamında büyük bir rol oynayacakmış gibi gösteriliyor. Bu, tamamen bir burjuva aldatmacadır. Tekelci kapitalizm koşullarında, kapitalist özel mülkiyet koşullarında, tekelci güçlerin, mülk sahiplerinin gücü her şey, parlamento ve seçimler ise hiç bir şeydir. Hiç bir liberal ve burjuva demokratik geleneği olmayan, her zaman gerici olan TBMM tam bir kukladır. Seçimler de yalnızca, mülk sahiplerinin, servet sahiplerinin gücünü artırmaya hizmet ediyor. Bugünkü iç savaş ve devrimci durum koşullarında seçimlere katılmak, burjuvazinin oyunlarına alet olmak anlamına gelecektir.

Devrimi esas alan Leninistler, devrim için yasal mücadele araçlarını da kullanmayı hiç bir zaman reddetmediler. Yasal mücadele araçlarına başvurmakla, yasalık farklı şeylerdir. Yasal araçlardan yararlanmak devrimci bir yöntemdir; yasalık ise reformcu bir yöntemdir. Leninistler, "esas olan devrimdir" anlayışına bağlı olarak yasal araçları kullanmayı her zaman savunmuşlardır. Buradaki "her zaman" sözü, yasal araçları kullanmanın söz konusu olduğu, yani mümkün olduğu dönemler için kullanılıyor. Köklü marksist-leninistler, yasal olanakların en yaygın olduğu zamanlarda da devrim mücadelesini esas alırlar.

24 Aralık seçimlerini BOYKOT ETMEK, "SEÇİM ALDATMACASINA HAYIR! YA DEVİRİM YA ÖLÜM!" anlayışı ile ele alınır ve pratikte mücadeleci bir tavır konursa anlam kazanacaktır. Bu temelde ele alınmadığı sürece, Boykot, basit bir protestodan öteye gitmez. Burjuvazinin seçim aldatmacasına, devrim mücadelesini yükselterek yanıt verilmez. 24 Aralık Seçimlerinde tek doğru proleter ve devrimci taktik budur.

İHANET CEPHESİ(DE) DEVİRİMİN ZAFERİNİ ÖNLEYEMEYECEKTİR

Sınıf karşıtlığı, gelişmenin belli bir aşamasında, bir sınıfın, diğer sınıfa karşı mücadelesine, yani sınıflar mücadelesine dönüşür. Karşıt sınıflar, birbirleriyle mücadelede hiç bir zaman "saf" halde değildir. Ne egemen burjuva sınıf "saf" haldedir, ne de işçi sınıfı. Orta sınıflar, kapitalist özel mülkiyet zeminlerinde, mülkiyet biçimi ile sıkı ilişki içinde her zaman var olmuşlardır. Orta sınıflar olmadan, kapitalizm, kapitalizm olmaktan çıkardı. Orta sınıflar, özel mülkiyetle ilişkileri nedeniyle burjuvadır. Doğası gereği de, burjuvaziyle birlikte davranırlar. Kendi başlarına egemenlik kuramazlar, ancak, burjuvazinin, emekçi sınıflar üzerinde sürdürdükleri egemenliğin dayanakları rolünü de seve seve üstlenirler. Burjuvazi iktidarda kaldığı sürece, bugünkü yaşamın burjuva sınıfa bağlı olacak; emekçi iktidarı gerçekleşince de yarıncı yaşamın işçi sınıfına bağlı olacaktır. Diğer sınıf olan işçi sınıfı da hiç bir zaman "saf" halde olmadı. Hareketli bir yapıya sahip olan emekçi sınıfın safların sürekli, iflas eden orta sınıflarla dolar dolar durur. Orta sınıflarda, işçi sınıfının saflarına kendi alışkanlıkları, dünya görüşünü, davranış biçimini taşıyor. Böylece, işçi sınıfı saflarına katılan, fiziki olarak işçileşen, ancak düşünsel olarak küçük burjuva olan yeni işçiler, emekçi sınıfın saflarında, burjuva sınıfının dünya görüşünün taşıyıcısı durumundadırlar. Emekçilerin kendi sınıfının saflarında, burjuvalar gibi düşünmesinin ana nedeni budur. Kapitalizmin doğasından ileri gelen bu gelişmeler nedeniyle, işçi sınıfı ve burjuvazi birbirleriyle savaşır-

ken "saf" konumda değildir.

Bayiler ve küçük dükkancılar ekonomik güçleri ve servetleri sınırlı olduğu için, eldekini riske atacak cesarete sahip değiller. Sürekli durumlarının korunmasını isterler, bunun için genellikle tutucudurlar, statükodurlar. Politik yaşamdaki davranışları da, ekonomik yaşamdakine çok benzer. Politik alanda çok cesaretli değildirler; politik olarak güçlü olanlarla flört ederken, bu ilişki sayesinde konumlarını güvenceye aldıklarına inanırlar. Kendi başlarına bir güç olamaz; güç olanların önünde eğilirler. Güce kölece tapma küçük burjuva sınıfın en belirgin özelliğidir. Politik sözcüleri, bir taraftan, burjuvaziye yanaşırken; aynı zamanda bir "halk adamı" olduklarından, yoksul halkın sorunlarını da dile getirmekten geri kalmaz. Kendilerini bir sınıf olarak kabul etmez, sınıfları da uzlaştırmak için kendilerini "doğal" görevli sayarlar. Uzun süre işçi sınıfı saflarında yaşayanları da, sosyalizmin dünya çapındaki etkisinde kaldıkları için, emekçi saflarda yer alırlar. Burada da genel özellikleri öne çıkar. İşçi sınıfının gücüne tapmalı. Ne var ki, yanaştıkları sınıfın gücü ve durumu her zaman iyi gitmez; zira tarih zikzaklı biçimde yol alır, gelişim helezoniktir; geçici süre geriye düşüşler, yenilgiler olacağı gibi, tekrar yükselişler de olur, olacaktır. Bizim küçük burjuvalarımız, bizim "halk adamlarımız" sınıflar savaşından en çabuk etkilenenlerdir. Ne zaman, hangi sınıfa yanaşmak lazım, ne zaman işler (kötü gittiğinde) uzaklaşmak lazım, bunu da önceden görecektir kadar da "ileri görüşlü"-

dürler. Paris'te KOMÜN ilan edildiğinde, büyük bir gürültüyle, Komün'e katılanlar orta sınıflardan başkası değildi. Komün'ün mutlak yenilgisi gelip çattığında, ilk kaçanlar da onlardan başkası değildi. Ekim Devrimi sırasında, işçi sınıfı ile birlikte ayaklanmaya katılan ve daha sonra Geçici Devrim Hükümeti'nde yer alan küçük burjuva "Sosyalist Devrimciler - SR -", karşı-devrimci beyaz ordu, Moskova'nın üstüne yürüdüğünde, genç Sovyet iktidarını içerden yıkmak isteyenlerdi. Engels, "proletarya, zaferini güvenceye aldığı zaman küçük burjuvaziye güvenebilir" derken ne kadar doğru söylemiş. Engels'in sözlerine şunu ekleyebiliriz: Küçük burjuvazi varolduğu sürece, proletarya zaferini sürekli güvence altında tutmalıdır.

Sosyalist dünyada proletarya işini sıkı tuttuğu zaman, yani proletaryanın egemenliğinde işler yolunda olduğu zaman, küçük burjuva unsurlar, iktidarın önünde yerlere kadar eğilip, etek öpmek isterken; işlerin iyi gitmediği zamanlar gelip çattığında, bir kere daha o pis, döneke, aşağılık karakterini gösterdi. Sosyalizmi yıkmak için eline geçmiş olan "tarihi fırsatı" sonuna kadar değerlendirmek için olanca enerjisiyle yüklendi. Bu sefer ABD ve diğer emperyalist devletlere uşaklık etmek için yola düştü. Güce boyun eğip, güç karşısında yapmadık onursuzluk bırakmadılar. Proletarya ise, burjuvazinin devlet gücünü ortadan kaldırmak için savaşır, proleter hareketin politik sözcüleri olan komünistler de, hiç bir koşulda güce boyun eğmeden, yalnız da kalsalar, onurlu

mücadelelerini sürdürürler. Sosyalist dünyada geriye düşüş yaşanınca, kapitalist dünyadaki küçük burjuva hareketler, kapitalizmi yeniden keşfetmeye başladılar. O döneme kadar, sosyalizmin dünya çapındaki gücü ve etkisi karşısında olumlu tutum alan orta sınıf hareketleri; yeni koşullarda sosyalizme düşman kesildiler. Sosyalizmden vazgeçtikleri gibi, devrimden de vazgeçtiler. Bununla da yetinmediler, burjuvaziye karşı olmaktan da vazgeçtiler. Halk adamı idiler, düzen adamı oldular.

Türkiye ve Kürdistan'da, komünist işçi hareketi, demokratik küçük burjuva hareketiden, ideolojik, politik ve örgütsel olarak ayrılmıştır. Ayrışma ana çizgileriyle gerçekleşmiştir. Karşılıklı etkileşim ise sürüyor. Küçük burjuva sosyalist hareket, iki yönden gelen nedenlerle, komünist işçi hareketinden ayrıştı. Bunlardan biri, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün terör koşullarında, yorgun düşen, yığılılığa kapılan ve sinerlerin, ya mücadeleyi bırakmasının, ya da devrimden yüz çevirmesinin yol açtığı ayrışmadır. Diğeri ise, Sosyalist dünyada yaşanan gelişmeler sonucu, sosyalistliği yalnızca "etiketlenme" düzeyinde kalanların sosyalizmden kopması oldu. Ayrışmayı, saflaşmayı derinleştiren ise, iç savaş ve devrimci durum oldu. Yazıda esas olarak ele alacağımız konu budur.

Bir süre öncesine kadar, sosyalizm, devrim, proletarya diktatörlüğü, sınıf mücadelesinin sözünü eden küçük burjuva devrimciler, "yeni dünya" koşullarında sosyal reformlardan söz etmeye başladılar. Sınıf mücadelesi yerine, "sınıf işbirliği", devrimci mücadele yerine "iş barış" anlayışını öne çıkarttılar. Bu anlayışın doğal sonucu olarak da İlegal Leninist Parti yerine yasal kitle partisi, zora dayalı mücadele yerine, barışçı parlamenterist mücadeleyi savunmaya başladılar. Burada da kalmadılar, burjuvaziye daha fazla yararlanmak için, devrimci harekete kar-

şı kampanya açtılar. Bütün planları, devrimci kitle potansiyelini devrim mücadelesinden uzaklaştırmaktır. Bunun için mücadeleciler devrimci güçleri kötülemek için "maceracı, aşırı" vb. ne kadar oportünist, reformist söz varsa tümünü yeniden çıkartıp, piyasaya sürdüler. Burjuvazi sözde "serbest" piyasaya mal sürerken; reformist akımlar ise devrimci geçmişlerini, onurlarını, kendilerini insanlaştıran ne varsa onları piyasaya sürdüler. Devrim mücadelesi yükselip sertleştikçe, onlar da o kadar burjuvaziye yanaşmaya başladılar. Devrim bir gerçeklik olmaya başladıkça, reformistler de, o oranda saldırgan ve bayağı olmaya başladılar. Devrimden yüz çeviren, yüzü-

**Reformistler,
halkların isyan ve
ayaklanmasının önünde
barikat olmakla kalmıyor,
emekçilere karşı
burjuvazi ile birlik oluyorlar.
Siz bütün dönemler,
sermayenin önünde onursuzca
yerlere kadar eğilirken,
öte tarafta devrimciler
onurlarıyla savaşmaya
devam ediyorlar.
Devrime ve halka karşı
işlediğiniz suçların bedelini
mutlaka, ama mutlaka
ödeyeceksiniz.**

nü burjuvaziye döndürmek durumundadır. Yüzünü burjuvaziye dönen, geleceğe yüz çevirmiş olur. Geleceğe yüz çeviren gericilerdir ve her gerici güç gibi yok olur gider.

Bugün sayısı milyonlara varan bir sol potansiyel (devrimci potansiyel) olduğu halde, uzun süre iktidarı ele geçirme yolunda ayaklandırmamışsa, bunda en büyük etken; dönemlerin, kitle isyanlarının ve ayaklanmalarının önünde set olmasıdır. Kitle isyanlarının ve ayaklanmalarının önünde barikat olma görevini uzun yıllar, TKP, TİP, TSİP yaptı; bugün onların görevini DY, KSD, TKEP, TDKP vb. yerine getiriyor. Kendisini işçi sınıfının ve uluslararası komünist hareketin biricik temsilcisi ilan eden "ilerleme" takımı; gerçekte, işçi sınıfının verdiği devrim mücadelesi önündeki asıl barikattı. Bu burjuva usakları, işçilerin devrimcilerle birleşmemesi için elinden gelen her türlü kötülüğü yapmıştır. TKP'nin yaptıklarına bakıldığında, işçi sınıfı içindeki devlet ajanları rolünü oynadıkları açık olarak ortaya çıkmıştır. Aynı çevre, uzun zamandır da devletle anlaşma içinde çalışıyor. Amaçları, emekçileri, burjuva politik platformlarına çekmektir. O zaman, devrimci hareket tarafından tecrit edildikleri için, bugünkü kadar zararlı olamıyorlardı. Artık yalnız değililer. Dünün devrimcileri, proletaryaya ve devrime "elveda" deyip, reformcu yola girince, kendilerini TKP ile aynı yerde buldular. Burjuva usaklığına yenileri soyundu. Böyle bir gelişme sonucu, çok daha geniş sol kitle potansiyeli bir süre daha dönemlerin barikatlarına çarparaktır.

Pratik göstergeleriyle ortaya çıkan bazı olaylar, her yerde aynı ortak tavrı koyan ihanet cephesinin durumunu yeterince gözler önüne seriyor. Her renkten oportünist ve sosyal reformist tek bir örgütsel platformda bir araya gelmemekle birlikte, yine de Türkiye ve Kürdistan devrimine karşı ortak tavır alıyorlar, aynı siperlerde, ama aynı safta ve aynı stratejiye bağlı olarak hareket ediyorlar. Bunun için bir ihanet cephesi durumundalar. Bunların bir kısmı aynı partilerde birleşti. Diğerleri de bu yönde çaba içindeler. Aynı durmaları için hiç bir neden kalmadı, oysa birleşmeleri için yeterli neden var. Onlar adına birleşme çağrısını biz yapalım: Ülkemizin Bütün Dönemleri Birleşiniz!

OLAYLARIN GÖSTERDİKLERİ

İlk örnek, Gazi ayaklanması sırasında, KÇSKK'nın 18 Mart eylemini, zor durumdaki devleti kurtarmak için ertelemesidir. Gazi ve Ümraniye Mart Sokak Savaşları, sermaye ve faşizmin yanında reformistleri de korkutmuş olacak ki, büyük bir çabayla kamu emekçilerinin eylemini erteleme yoluna gittiler. Reformist emekçi liderleri, kamu emekçilerinin tam da o sıradaki bir eyleminin, sermayeye ve faşizme karşı bir gösteriye dönüşeceği endişesi içindeydiler. Bu ortamda olacak eylemde kitleye hakim olamayacaklarını çok iyi biliyorlardı. Bunun için eylemi ertelediler. Böylece halka karşı, gerici konumda hareket ettiler. Devlet ve tüm sermaye çevreleri, hain sendika liderlerinin bu tavrını göklere çıkardı. Onlar, sermayenin gözünde göklere çıkarılması gereken fedakâr 'yurtseverlerdi'. Bu örnek, sosyal-reformist liderlerin ve onlara yön veren politik çizginin, devrime ve halka karşı, burjuvazi ile ittifak kurabileceğini açık olarak göstermiştir.

İkinci çarpıcı örnek, 17-18 Haziran kamu emekçilerinin büyük Ankara eylemi sırasında, hükümetle uzlaşarak, görkemli eylemi sonuçsuz bırakmalarıdır. Hükümetle anlaşan uzlaşmacı sendika liderleri, tam anlamıyla emekçileri aldattılar. Sonuç olarak, uz-

laşma uğruna, emekçilerin büyük gücü, yüksek enerjisi ve devrimci coşkusu söndürüldü. Bu dönemlerin, eylem sırasında, Devrimci Emek'e karşı ta-kindıkları tavır, kimlere karşı, kimlerle birlik içinde olduklarını göstermesi bakımından çok önemlidir. Bu ün avcılar, faşist burjuva medya önünde boy göstererek faşist İşçileri Bakanı'na kurşinleri sunarken; devrimci güçlere karşı düşmanlık yapıyorlardı. Onlar, devrimcilere karşı, devletin faşist bakanıyla birlik oldular. Yalnızca birlik olmakla kalmadılar, İşçileri Bakanı'na verdikleri söz gereği, eyleme kanşan "kıskartıcıları" da engelleme-yi kalktılar. Planları, devrimciler tarafından bozuldu. Reformist liderler, devrimcilere ne kadar uzaklarsa, burjuvaziye de o kadar yakınlar.

Gazi ve Ümraniye sokak savaşlarında, burjuvaziyle ittifak kurabileceklerini gösterdiler, Ankara'daki Haziran eyleminde de bu ittifakı devrimcilere karşı pekiştirdiler.

Üstünde önemle durulması gereken üçüncü örneğimiz de, KESK kurultayında, uzlaşmacı sendika liderlerinin burjuva partilerini çağrmasıdır. Daha önceki kitle toplantılarına çağrılan sermaye partilerine bir yenisi eklendi; Faşist MHP, Faşist bir partinin, demokratik ve devrimci potansiyelin yoğun olduğu bir toplantıya

çağrılması "yeni" bir şeydi ve öyle üzerinden atılacak gibi de değil. Faşistleri çağırılanlar, halk düşmanlarını çağıracak kadar alçakanlar, bunu öyle düşünmeden yapmadılar. Bu, uzun uzun düşünülmüş, uzun erimli bir planın parçasıdır. Plan ve amaç şudur: emekçileri anti-faşist mücadeleden, giderek sınıf mücadelesinden vazgeçirmek; gerici faşist güçlerin altında söylendiği gibi olmadıklarını, onların da "vatan evladı" olduğunu, dolayısıyla düşmanlığı bırakmak gerektiğini anlatmak; emekçileri, faşistlerle birlikte olmaya alıştırmaktır. Kesinlikle amaç budur. Faşistleri çağırılanlar, aynı kurultayda, devrimcileri dışalamak için çaba gösteriyorlardı. Ankara'daki 17-18 Haziran Eyleminde devrimcileri açık isimle pankart açtılar diye, eylemden atmaya kalkınlar, Kurultayda sermaye partilerini ve faşistleri açık kimlikleriyle davet ettiler. Bu çarpıcı durum, sosyal reformistlerin, dönemlerin, devrime ve halka karşı nasıl bir ihanet cephesi kurduklarını göstermiyor mu?

Hiç utanmadan, kendilerine "devrimci", "sosyalist", "ilerici" diyen bu hainler, işçileri bakanına çiçek sunarken, o sırada devrimciler, aynı bakanın emriyle işkence görüyorlardı. Halk düşmanı katiller sürüsünün başına geçip, devrimcilere yönelik açık infazları yöneten bu faşist bakana çiçek sunmak, devrimcileri susturmaya kalkmak, öldürülen insanlarımızı karşı işlenmiş ağır bir suçtur. Gazi ve Ümraniye sokak savaşları sırasında, eylemleri, anti-faşist gösteriye dönüşecek diye, eylemi erteleyerek devleti içine düştüğü zor durumdan kurtarmak, halka karşı işlenmiş en ağır suçtur. Halkların cellâdı CHP'yi, halk düşmanı faşist MHP'yi Kurultaya davet etmek, devletin yanında yer almaktır. Reformistler, halkların isyan ve ayaklanmasının önünde barikat olmakla kalmıyor, emekçilere karşı, burjuvazi ile birlik oluyorlar. Siz bütün dönemler, sermayenin önünde onur-

Ihanet cephesinin engellemeleri, kitlelerin önünde set olması devrimin zafere ulaşmasını önleyemeyecektir.

suzca yerlere kadar eğilirken, öte tarafta devrimciler onurlarıyla savaşıma devam ediyorlar. Devrime ve halka karşı işlediğiniz suçların bedelini mutlaka, ama mutlaka ödeyeceksiniz.

MÜCADELE EDENLER ZAFERE ULAŞIR

Devrime karşı çıkarılan dezavantajı, koşulların devrimci olması; her gün pek çok emekçinin olayların etkisiyle mücadeleye atılmasıdır. Devrimin maddi koşullarının olgun olması, devrimci kitle atılımının bu maddi temeller üzerinde yükselmesi; faşizmin önce terörüne, operasyonlarına, katliamlarına rağmen devrimci hareketin güçlenmesi, ihanet cephesine büyük bir darbedir. Devrimci olan koşullar reformistlerin etkisini kırınca; bu defa, toplumsal-politik koşullar yanlı göstermek için çaba içine girdiler. Toplumsal-politik ortamın, devrimden çok uzak olduğunu; devrimci gelişmenin uzun bir dönemi kapsadığını; devrimin, bu devrimci gelişmeden bir sapma olacağını söyleyip duruyorlar. İş savaşının adını bile anmak istemiyorlar. Adını anmak istemedikleri, aslında, emekçi halk kitlelerinin devrimci iç savaşınıdır. Yoksa, burjuva iç savaş uzun süredir var. Burjuva iç savaş karşı halkın devrimci iç savaşını savu-

nasıldıklarına tersini yapıyorlar. Halk devrimci iç savaştan vazgeçirip; karşı-devrim cephesi karşısında eli kolu bağlı bırakmak istiyorlar. Reformist cephenin öne çıkardığı "barış, hemen şimdi" sloganının anlamı, kitleleri, faşist saldırılar karşısında pasif konumda tutmaktadır. Sosyal reformizmin, burjuva karşı-devrimin azgın saldırılarına yanıtı; sosyal pasifizmdir. Faşizm, infaz, katliam, kaçırma vb. faşist terör yöntemleriyle üstümüze gelip pasifikasyon yaratmaya çalışırken; reformistler de, sosyal pasifizm teorisiyle, buna çanak tutuyorlar. Görüldüğü gibi ortamı, olduğundan farklı göstermekle, tüm reformistlerin amacı, devrimci potansiyeli, pasifize etmek; son çözümlemede, kitlelerin anti-faşist, anti-kapitalist devrimci başkaldırılarına önlemektir.

Koşullar devrimci; devrim, koşulların ve kitleleri değişime yönlüyor. Bu durumda, sosyal reformizm ve sosyal pasifizm tam bir sonuç vermeyecektir. Mücadele, gelişmelerin keskinliğine, sınıflar ayrımının derin ve büyük olmasına bağlı olarak sertleşiyor. Sertleşen mücadele tüm toplumu safılaşmaya zorluyor. Safılaşma hızlanıyor. Herkes safılaşıyor. Reformist cephe güçleri de, karşı sınıfların safılaşmasına bağlı olarak yerlerini nelerleştiriyorlar. Devrimin bir gerçeklik durumuna geldiği, halkın ayaklandığı tüm ülkelerde, bu tipten insanların, tarihin akışını durdurmak için umutsuz bir direniş gösterdiklerini herkes bilir. Küba Devrimi sırasında, devrimi temsil eden Castro liderliğindeki 26 Temmuz Hareketinin ilerlemesi karşısında, çoğu kendisine "ihmetli" diyen dönemler cephesi, devrimi önlemek için diktatör Batista ile anlaşma imzalıyorlardı. Hem de gerillaların yüksek otoritesinden yararlanarak, buna kalkışıyorlardı. Castro hakkı olarak, durumu çok sert bir bildiri ile teşhir etti. Halkların kurtuluşu için savaşmak istemeyenler, yine Castro'nun söylediği gibi, savaşmamak için bir sürü ba-

hane bulurlar. Devrimci önder Che, Boliviya'da aynı ihanetle yüz yüze geldi. Kendisine kadrosal ve silah yönünde destek olacağını söyleyen KP yöneticileri, bırakalım destek olmayı, burjuvazinin gerillalara karşı yürüttüğü kampanyaya katılarak, karşı-devrimle aynı ağızdan konuştular. Che, yüz militana ihtiyaç duyarken, onların elinde, engelledikleri binlerce insan vardı. Che'nin ölümünden sonra hareketin liderliğini üstlenen gerilla lideri İnti, bir çatışmada kurtuluyor ve eskiden tanıdığı bir KP yöneticisinin evine giriyor. Rahunu ve onurunu satan bu alçak, gerilla liderini ihbar ediyor ve katledilmesini sağlıyor. Devrime karşı bu alçaklığı yapan, bu sözde "komünist" solucan tek değildir. Latin Amerika'da ve bizde aynı cinsten hain pek çoktur. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi aynı ihanetle her zaman yüz yüze gelmiştir. Mücadele sertleştikçe, safılaşma netleştikçe, dönemler cephesi de düzenin gerici güçlerinin yanında yerini alacaktır.

Devrim yoluyla iktidara, oradan da sosyalizme varmak için yola çıkan devrimci hareket mücadeleda sık sık yalnız kalmıştır; burjuvazinin saldırılarının yanında, ihanet cephesinin de saldırılarına uğramıştır; ancak, baskılara, saldırılara ne boyun eğmiş, ne de yolundan ayrılmıştır. Devrimci hareket, bildiği devrimci yolda yürümeye devam etmiştir. Bugüne kadar zafere ulaşan yalnızca devrimci hareket olmuştur. Yalnızca mücadele edenler zafere ulaşır. İhanet cephesinin, engellemeleri, kitlelerin önünde set olması ve burjuvazi ile aynı ağızdan konuşarak, karşı kampanyalar açması, tarihin akışını, devrimin zafere ulaşmasını önleyemeyecektir.

Çelişkiler çok keskin, mücadele sert. Devrimimiz köklü, zaferimiz büyük olacaktır.

Devrim için savaşmaya komünist denmez.

Uğur GÜNDÜZ

**Devrim yoluyla iktidara,
oradan da sosyalizme
varmak için yola çıkan
devrimci hareket
mücadelede sık sık
yalnız kalmıştır;
burjuvazinin saldırılarının
yanında,
ihamet cephesinin de
saldırılarına uğramıştır;
ancak baskılara, saldırılara
ne boyun eğmiş, ne de
yolundan ayrılmıştır.
Bu güne kadar
zafere ulaşan yalnızca
devrimci hareket olmuştur.**

FAŞİZM YALNIZCA DEVRİMCİ ZOR'DAN ANLAR

Çürüyen tekelci kapitalist düzen, yalnızca faşizmle ayakta durabiliyor. Kanlı-terörist yöntemler, tekelci burjuva güçlerin tek korunma silahıdır. Devrimci durum boyutlandıkça, burjuvazi de daha bir saldırganlaşır. Düzenin çürümesi ve kitlelerin ayaklanması karşısında burjuvazi, baskıları artırmadan varlığını koruyamaz. Düzeni ve varlığını korumak için azgın saldırılarını sürdürmüştür. Toplu imha yöntemlerinin yanında, kaçırma ve infaz olaylarının, geçmişe göre ileri düzeye çıkacağı kesindir. Teröre, yalnızca teröre başvuran faşizm ancak, kitlelerin devrimci terörüyle yanıtlanabilir. Çünkü faşizm, yalnızca devrimci terörden anlar. Faşizme anladığı dilden yanıt verilmeli. Yapıldığı saldırıların yanıtını almayan, işlediği cinayetlerin hesabı sorulmayan faşist sistem; bundan cesaret alarak, saldırılarını ve cinayetlerini üst noktaya çıkarır. Devrimci hareketin, yükselttiği devrimci zor yöntemlerinin yanında, esas tayin edici olan emekçi kitlelerin örgütlü ve kitlesel terörünü uygulamak dönemin ana devrimci görevidir. Ancak o zaman faşizmin saldırılarını gemlendir. Faşizmi bir daha geri getirmeyecek biçimde tarihe gömmek için, zorunlu olan devrime kadar, güncel olarak yapılması gereken doğru mücadele yöntemi, faşizmin zor'una, devrimin zor'u ile yanıt vermektedir.

Kayıplar, infazlar karşısında anaların, devrimci hareketin ve Kürt ulusal güçlerinin mücadelesi yaygınlaşıyor. Bu konuda yeterli tepkiyi göstermeyenler sendikalar ve işçilerdir. Burjuva sendikacılığın sessizliğini anlamak mümkündür; işçilerin sessiz kalması ise tam bir cinayettir. Faşist burjuva medya her faşist cinayet sonrasında devrimcileri yalnız göstermeye çalışıyor. Oysa ki, eylemlerde, grevlerde

hep birlikte "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!" diye haykırıyoruz. Sorun pratikte tavrı koymaya gelince, susulması teslimiyetçiliktir. Yine kitlelerin ortak eylemlerde yükselttikleri "Susmak Onaylamaktır!" sözünün pratik emri yerine getirilmelidir. Bazen sınıfın en ileri kesimi olan sınıf bilinçli işçiler bile şöyle düşünüyorlar: İnfazlar, kayıplar, öğrenci olayları, işçi sınıfının direk kendisi sorunu değildir. Böyle düşünen işçiler hiç de az değil. Faşizmin devrimcilere karşı saldırı ve cinayetlerini, işçi sınıfının sorunu olarak görmemek, burjuvaziyi aynı ağızdan

konuşmaktır. Çünkü burjuvazi, devrimcilere saldırırken, cinayet işlerken; bir taraftan da, onları toplumdaki tecrit etmeye çalışıyor. Oysa işlenen cinayetler ve saldırılar tüm işçilere ve emekçilere yöneliktir. Bir işçi bunu anlamadıkça, faşizmin saldırılarına karşı durmadıkça devrimci bir işçi olamaz; olsa olsa işçi sınıfı adına, burjuvazinin ağızından konuşan köle düşünceli bir insan olur. Devrimci işçi hareketi, faşizme karşı mücadele veren hareket. İşçiler, sıranın kendilerine gelmesini beklemekten harekete geçmelidir; çünkü "susmadık onaylamaktır".

Kayıpların artması üzerine sosyal pasifistler de harekete geçti. Politik karakterlerine uygun yöntemlerle, kayıp-

ların bulunmasını isteyen eylemler ortaya koyuyorlar. İmza kampanyaları, pasif direniş, yazılı açıklama, postahane önü eylemleri vb. başlıca yöntemleridir. En önemli konuda, faşizme karşı aktif mücadele vermek yerine, pasif eylem biçimlerine yönelmek, işlenen siyasi cinayete yanıt değildir. Pasif eylem biçimleri, ancak faşizme karşı mücadeleyi zayıflattır. Zaten sosyal pasifistler siyasi cinayetlerin durdurulmasını, cellâtlarımızdan istiyorlar. Böylece bir arpa boyu yol almıyorlar. Cellâtlardan, cinayetlerini durdurmalarını istemek; yapılanların üstünü örtmek, geçmişe sünger çekmektir. Cellâtların yaptıkları yanlışlarına bırakılmamalı, devrimci zor aracı olarak kullanılacak ne varsa, onunla, faşizme karşı konulmalıdır. Sosyal pasifizm, faşizme güç verir; aktif devrimcilik ise, o'nu tarihe gömer.

Kayıplar-infazlar konusunda daha etkin tavrı konmalı; devrimcilerin cenaze törenleri, her kayıp olayı, her infaz olayı faşizme ve sermayeye karşı güçlü anti-faşist gösterilere dönüştürülmelidir. Bir süre öncesi ne kadar binlerce devrimcinin katılımı ile yapılan cenaze törenleri, şimdi yüzlerce insanın katılımına kadar düştü. Devrimcilerin, ilericilerin bu kayıtsızlığını şiddetle mahkûm ediyoruz. Faşizmin katliamlarla yaratmak istediği pasifikasyondur. Pasif ve sessiz kalarak, faşizmin amacına varmasına yardım etmiş olunacaktır. Hiç bir onurlu insan bu duruma düşmeye razı olmamalı; faşizme karşı savaşa girerek onuruna sahip çıkmalıdır. Koleliği ve kölece kişilikleri yok edecek olan şey, yalnızca devrimci mücadeledir. Her onurlu işçi, köylü, aydın, genç, kadın ve her onurlu insan, kayıpların, infazların hesabını sormak; bütün cephelerde faşizme karşı koymak için aktif biçimde mücadeleye atılmalıdır.

Kayıpların, İnfazların Hesabını Sormak;

İşkencenin, Katliamların Hesabını Sormak;

Faşizmi Devrim Yoluyla Yıkarak İçin Görev Başına!

Zafer AYDIN

Direnisten Zafere...

Faşist TC devletinin Buca katliamının ardından 23 cezaevinde katliamlara, baskılara ve hak gasplarına karşı başlatılan açlık grevi, direnişinin 43. gününde zafere sonuçlanmasının ardından Sağmalcılar Cezaevinde Genel Direnişe katılan örgütlerin temsilcileriyle yapılan röportajı yaymıyoruz.

SORU 1— Son süreçte faşist devletin devrimci tutsaklara değişik biçimlerde saldırıların gündeme gelmesine ve bu saldırıların Buca'da üç DHKP-C tutsağının katledilmesi ile, katliam boyutuna imzalandığına tanık olduk.

Bu gelişmelerin ardından 23 cezaevinde yüzlerce devrimci tutsalda genel direnişe bağlanırsınız.

Sizleri böylece bir genel direniş örgütlenmeye getiren nedenleri anlatır mısınız?

SORU 2— Genel Direniş'iniz zafere sonuçlandı. Kazanılmadık mıydunuz?

SORU 3— Genel direniş, değişik örgütlerin birlikte mücadele, dostluk ve dayanışmalarının da güzel bir örneğini sunuyordu.

Bunun bir kazanım olarak ele alırsak, bu kazanımı değişik alanlara taşıyarak ve daha da geliştirmek konusundaki düşünceleriniz nelerdir?

**Sağmalcılar Cezaevi
DHKP-C Temsilcisi
Şadi ÖZBOLAT**

CEVAP 1— Faşist devletin her alanda olduğu gibi cezaevlerinde de politikası iflas etmiştir. Cezaevlerine devrimcileri doldurarak, devrimci mücadelenin gelişimini engellemeye çabasına hep boğuna çıkmıştır. Devrimciler cezaevlerinde de olsalar, teslim alınmazlar, siyasi kimliklerini korumuşlar, halkımıza hep olumlu, ilerici, devrimci mesajlar vermişlerdir...

Bu nedenlerden dolayı faşist devletin cezaevlerine yönelik saldırıları hiçbir zaman son bulmamıştır. Birçok defa cezaevlerinde devrimci isale karşısında yenilmiş, geri adım atmış olmasına rağmen, her fırsatta yeniden saldırıya imtiaz etmemiştir. Son süreçte ise bu saldırıların daha da boyutlandığı Buca Cezaevi'ne yapılan saldırıyla ise katliam boyutuna varıldığını görüyoruz. Ancak hemen hemen tüm cezaevlerinde tacir, sürgün ve imha politikaları değişikli boyutlarda hayata geçirilmeye çalışılıyordu. Hemen tüm cezaevlerinde hak gaspları gündemeydi. Yine Ümraniye Tabiihi'nin ağırlığı, Sağmalcılar Cezaevi'nin spekülasyon haberleri hedef haline getirilmesi, Sağmalcılar Cezaevi'ne yönelik saldırılar, katliamlar ve hesapların da gösteriyordu.

Faşist devlet tüm cezaevlerinde bütün toplu bir karşı koyuş istemediğinden, tüm cezaevlerine ayrı anda ve ayrı nedenlerle değil, değişik zamanlarda değişik gerekliliklere saldırarak güçleri bölmek, direniş zayıflatmak ve devrimci tutsak kitlesini teslim almak istiyordu.

Biz ise güçlenmesi organize etmeli ve bu saldırı dalgasını geri püskürtmeliydik. Basta Buca Katliamı'nın hesabının sorulması, katliamı gerçekleştirenlerin pişman edilmesi, Buca Cezaevi'nde gündeme getirilen saldırıları geri püskürtmek çok daha ileri kazanımlar elde etmek. Ümraniye Tabiihi'nin katledilmesi, tacir ve sürgün politikalarına son verilmesi ve tek tek cezaevlerinde hak gasplarının durdurularak tutsakların taleplerinin karşılanması amaçlanarak bir GENEL DİRENİŞ örgütlendi.

CEVAP 2— Evet, GENEL DİRENİŞ'imiz pürüzsüz denilebilecek bir şekilde tüm bir zafere sonuçlandı.

Bu GENEL DİRENİŞ'te zindanlarda devrimci tutsakların gerek siyasi, gerek sosyal talepleri açısından gerçekleri çok önemli kazanımları olmuştur. Başlıca Buca Cezaevi'nde tutsakların tüm taleplerinin, Ümraniye Tabiihi'nin kapatılarak tutuklu cezaevi statüsüne, tabiihi uygulamasına son verilmesi ve yeni düzenlemelerde hükümlü cezaevi olarak kullanıma açılarak olması bile çok önemli kazanımlardır.

Direnişiniz, faşist cezaevlerinde gündeme getirildiği genel saldırı politikasının önüne set oluşturmuş ve direniş sonrası devrimci tutsaklar açısından çok daha ileri kazanımların elde edilmesini sağlamıştır. Tacir, sürgün politikaları boşa çıkarılmıştır.

Tutsaklık koşullarında mücadele, Devrimci Halk İhtidarı'nı kurma kadar sürecektir. Oligarşinin zindanları baskılara, katliamlara ve hürler karşısında teslim olmayan özgür tutsağın onuru direnişlerine tanık olmuştur. Ve bundan sonra da böyle olacaktır. Genel Direniş'iniz tutsaklık koşullarında mücadelemiz açısından önemli bir deneyim olarak da değerlendiriyoruz. 23 Cezaevinde yüzlerce devrimci tutsak faşizme karşı cesurca çıkmış, güçlerini birleştirmiş ve kazanmışlardır. Bu zafere çıkarılacak ve geleceğe taşınacak, geliştirilecek olduğu düşüncemizdir. Bu açıdan bakıldığında birlikte mücadele, devrimci dostluk ve dayanışmanın önemli kazanımlardan birisidir diye değerlendiriyoruz.

CEVAP 3— Evet, bu bir kazanımdır. Ve önemli bir kazanımdır. Faşizme karşı mücadele eden, İddia meyan, anti-faşist güçlerin birliği faşizme karşı mücadele içinde geliştirilecektir. GENEL DİRENİŞ'imiz birlik, dostluk, dayanışma üzerine söylenen pek çok lafın, yazılan pek çok yazıdan daha öğretici, etkili mesajlar içerir. Güçler birleştirilmiş, faşizme karşı durulmuş ve zafere yitirilmiştir.

Politik eylem, kararlılık ve kazanmaya iddialarına temelinde böylece birliktir kesin zafere zafere payı yadsınmaz.

Ötek noktasız düşüncem katliamı, katliam hazırlıklardan teslim alınma politikalarına karşı olmuştur. Yeni faşizme politikte karşı olmuştuk. Bu ortak noktayı yakalamalı, ağırlıklı öne çıkararak değil, birleştirici, kapsayıcı olması gerekiyordu... Bu başarılmıştır.

Bu kazanım devrimcilerdir. Devrimcilerin gelişmesini çıkarmadır. O halde biz bu kazanımı geliştirerek ve değişik alanlara yaymamız da devrimci olduğumu düşünüyorum... Faşizm halkımıza saldırıyor. İşçilere, kadınlara, öğrencilere, gençliğe, emekçi halden müzede saldırıyor. Milyonlarca stüdyo her alanda, Halk Meclislerinde, İşçi Meclislerinde, Gençlik Meclislerinde, faşizme karşı olan, mücadele içinde olan güçlerin mücadelesinde birliktir, dostluğu ve dayanışmaya geliştirmelerinden yana okuyumuzu söylüyoruz. Bu tür birliklerde bugün sorunumuzun ana halkası bütün devrimci, ilerici, yurtsözler güçleri siyasi, askeri, ekonomik-demokratik hemen her platformda anlaşılabilir ortak noktaları bulmak, bu ortak noktaları geliştirerek faşizme karşı savaşı yükseltmek. Ve devrimci bir mücadele için de gelişme eğilimi taşıyoruz.

Son olarak ise, tutsaklık koşullarında mücadelede özgür tutsak kimliğimize hiç bir gün hiç bir teslim alma politikasına boyun eğmeyeceğimizi bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

**Sağmalcılar Cezaevi TKP(M.) Temsilcisi
Cemal KESER**

CEVAP 1— Faşist devletin devrimci tutsaklara saldırması, dışarda çeşitli Millet ve Milliyetlerden emekçi halka karşı geliştirildiği topyekün saldırılardan bağımsız düşünmek gerek.

Düşman, dışarıdaki kontrolden tutsakları devrimci tutsaklara karşı da uygulamaya geçiyor. Saldırlar ayrı anda tüm cezaevlerine karşı geliştiriliyordu. Tek tek cezaevleri seçilerek hedefe varılmaya çalışılıyordu. Öncelikle Erzurum, Diyarbakır, Antep, Ankara, Bursa, Adana, Van, Trabzon, Konya olmak üzere tüm cezaevlerinde farklı dönemlerde çeşitli saldırılar yapıldı. Saldırıların hedefi, devrimci tutsakların siyasi kimliklerinden yarıp teslim alınması amaçlıydı. Bu saldırılar boşa çıkarılmak için bazı cezaevlerinde parça parça direnişler örgütlendi. Bu direnişler düşmana karşı etkili olsa da, genel anlamda etki ve sonuç alıcı değildi. Bunun için Ge-

nel Dönüşü örgütlenmenin bir zorunluluk olduğunun tespitini yapıyoruz. Bunun hazırlıklarını yaparken, düşman özellikle Sağmacılar ve Buca üzerinde yoğunlaşmış. Uşak meclis Sağmacılar ve Buca'ya hedef gösteriyordu. Bu saldırının içeriydi. Sağmacılar nazında Ümraniye Tabutluğu açılarak adından anılıp uygun bir ortam yakalanarak saldırı hedefleniyordu. Tam da böyle bir süreç yaşanırken Buca'da sayım bahane edilerek saldırı gerçekleştirildi. İlk saldırı etkin birliklerle karşılandı. Üç kahraman devrim savaşçısı şehit edildi. Düşman daha ilköğretimde yardımları. Kararlılık ve direngenlik karşısında çaresiz geri çekilmekte oldu. Düşman bu saldırı zincirini ilk halkasıydı. Düşman hamlesini göpmüş. Devrimci tutsakların bu hamlelere karşı yapacakları hamle ümitliydi. Ya iyi bir eylem biçimiyle geneldi cevap verilecekti ya da düşman genli saldırılar gerçekleştirilecekti. Genel saldırıya karşı tüm cezaevlerde ortak bir eylem etrafında toplanıp Genel Direniş örgütlemek bir zorunluluktu. Genel direnişler yapıldıktan sonra 23 cezaevinde TKP(ML), MLKP, HSK, TKEPİL, DEVRİMCİ YOL ve DİHKP-C tutsakları olarak Süresiz Açlık Grevini başlattık.

CEVAP 2— Genel Direniş daha hızlı kazanımlara Düşmanın genel saldırılarının önüne geçilmiştir. Düşman Genel Direnişin kazanmak için her türlü hileye başvuruyordu. Daha ilk günden tihbaren gitmiş tüm cezaevlerinde "Stalin taleplerinizi kabul ediyoruz, açlık grevinizi bırakın" demeleri bunun en iyi göstergesiydi. Ama tüm cezaevler boşa çıkardı. 23 Cezaevindeki devrimci tutsaklar tek yarımk bak yürük olmuştuk. Cevapları netti. 6 temel talebimizi kabul edilmedikçe Süresiz Açlık Grevini bırakmayacağız. Bu durum düşmanı çaresizleştiriyordu. Bu kararlılık zafere kadar sürdü. Kazanımları çok yönlü değerlendirmeliyiz. Her şeyden önce cezaevleri tarihinde 12 Eylül Anket Faşist Çımbı yollarından bu yana ilk defa bu kadar uzun süreli 23 cezaevinde aynı anda başlayıp aynı anda biten bir direniş örgütleniyordu. Bu siyasal açıdan büyük bir kazanımdır. Ayrıca Buca'da devrimci tutsakların haklarını alanlar, faşist savcı Yaşar Arslan'ın görev yerinin değiştirilmesi, müdürlerin görev yerlerinden alınmaları, kasaplar hedeflerini 6 temel talebin kabul edilmesi Genel Direnişin edisini dostu düşmana da göstermiştir. Yeni gelirliğin yanı sıra belirlemek isteriz. Genel Direniş başladığından itibaren bağlantıların olması tüm devrimcinin eyleme başlamasına gerekçe olmuştur. Parlamento'nun faşist desteğin bir peşesi olduğunu Genel Direniş bir kez daha ispatladı. Ayrıca devrimci demokrat hareketi ve tutsak ailelerinin ka-

rarlı ve direngen oldukları sürece kazanılmayacak zafere, aşılacak ergelin olmadıkları gösterdi.

CEVAP 3— Genel direniş toplam yedi devrimci örgütün ortak eylem birlikteliği idi. Düşmanın kendi cephesindeki gelişmeler bir kez daha birarada devrim cephesine topyekün yüklenildiği bir ortamda, devrimci cephe de güçlü eylem birliktelikleri bir zorunluluktu. Bu konuda olsun, dışarıda olsun mücadelelerin her alanında olması gerektirir. Bu konuda partimizin anlayış netti ve pratik mes-cuttur. Ama genel olarak devrimci cephe de bu konuda bazı eksiklikler vardır. Genel direniş eylem birlikteliğinin güzel bir örneğidir. Düşmana karşı dostluğu ve güveni pekiştirir. Bu sadece tutsaklar cephesiyle sınırlı kalmaz. Aileleri ve dışarıdaki dostlukların zemini olur. Yakalanan bu zemin farklı alanlarda dostluk ve dayanışmanın zemini olabilir. Bu gün güçlü dostluklara ve birlikteliğe ihtiyaç vardır. Dar grup çıkarılardan sıyrılarak, düşman cephesine karşı dostluğu geliştirip pekiştirmek devrim cephesi açısından tarihi bir zorunluluktur. Bu da ancak pratik içinde gerçekleşir.

Sağmacılar Cezaevi MLKP Temsilcisi M. Ali ÇELEBİ

CEVAP 1— Faşist diktatörlüğün Türkiye ve Kuzey Kürdistan cephesinde gelişen işçilerle ve devrimci-demokrat halk muhalifetini sindirme çabaları ve Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'ni kendi tek parti politikalarıyla yok etme saldırılarını cezaevi cephesinde de yeni biçimler olarak Diyarbakır, Elazığ, Erzurum, Gaziantep, Ankara, Yozgat cezaevi örneklerinde görüldüğü gibi, devrimci tutsaklara yönelik genel saldırılar olarak sürdürüldü. Bu saldırıların son örneği olarak Buca'da yaşanan faşist katliam devlet politikasının ulaştığı düzeyi gösteriyordu. Buca Cezaevi'ndeki katliamı saldırı bütün devrimci tutsaklara karşı yapılmış olduğundan ancak genel bir direniş ve karşı koyuşla püskürtülebilir. Genel direnişin dışında, tekil eylemlilerle, protesto mahiyetini aşamayacak olan twerlar, hem bu kapsamı saldırıya genişletiriz, hem de günü kutlama mantığının dışına taşınmaz. Öncesi faşist devletin Buca katliamı ve genel saldırısına ancak genel bir direnişle yanıt verilebilir, kapsamlı bir karşı koyuş örgütlenmelidir. Ve örgütlenir.

CEVAP 2— Bu direnişin en önemli kazanımı siyasaldir. Faşist diktatörlüğün gerçek aktörü MGK'nın yüzü ağıza çıkarıldığı gibi, kimlerinin iddia ettiği gibi hiç de hükümet bağlılığının bulamadığı gösterildi. MGK'nın illeddir olduğu bu yolla karatlandı MGK'nın cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırı startını vermesinden sonra

başlayan ve en son Buca'da yaşanan katliamın sonucunda devrimci tutsakların MGK katliamı saldırılarına karşı geliştirdiği genel direniş eylemi zafere ulaşarak, MGK katliamı saldırılarına karşı bir barikat oluşturdu. Ve saldırı elde edilen kazanımlarla genli püskürtüldü. Bu siyasal kazanıma bağlı olarak genel direnişin sonucunda 23 cezaevinde faşist sorunlar nazında varolan halk gasplarına yönelik taleplerin büyük çoğunluğu kazanım olarak elde edildi. Tutsakların talepleri doğrultusunda çözüme gidildi. Buca katliamının sorumluları olan cezaevi savcısı ve 1. Müdür'ün görev yerleri değiştirildi, adil soruşturma açıldı. Ümraniye Tabutluğu kapatılıp hükümlü cezaevi statüsü kabul edildi. Sağmacılar Cezaevi'ne yeni tutuklu alışı sağlandı.

Genel Direnişimiz'de eyleme katılan örgütler açısından dostluk ve dayanışmanın güzel örnekleri yaşandı. Devrimci örgütler arasında dostluk bağları daha da güçlendi. Genel direnişimizin en önemli kazanımlarından biri de budur.

CEVAP 3— Partimiz MLKP'nin diğer devrimci örgütlerle eylem birliği geliştirme ve güçlendirme politikası devrimci hareketi tarafından yakından biliniyor. Tutsaklık cephesinde de bizler son genel direnişle bunun güzel bir örneğini gösterdik. İlkeli mücadele ve eylem birlikteliyle, talebimizle, sağ kendiliğinden ve reformistlerin "olmaz", "yapılmaz" dediklerini yaptıkbaşarıldık. Bunun yanında devrimci tutsak ailelerinin DETUDAP bünyesinde bağlı olarak gösterdikleri faaliyet ve çabaları da dikkate değerdir. İleride gelişmelere bağlı olarak eylem birlikleri, devrimci örgütler arasında dostluk dayanışmaya eritici bir tarzda sürecek ve daha etkili bir biçime kavuşacaktır.

Sağmacılar Cezaevi'nden TKEPLENİST Temsilcisi Ümit Onursal ÖZAT

CEVAP 1— Aslında, sorunun yanıtı, sorunun içinde bulunmaktadır. Gereken de, faşist devlet, son dönemde, cezaevlerinde tuttuğu devrimci tutsaklara yönelik saldırıların hem kapsam, hem de şiddet yönünden artırdı. Burada, göze önünde tutulması gereken en önemli nokta, Buca'da devrimci tutsaklara yönelik saldırının, ne tekil bir saldırı olduğu ya ne de oradaki görevlilerin başının altından çıkan bir şey olduğudur. Buca'da katliam amaçlı yapılan saldırı, faşist devletin yediyük bir yıl önce Erzurum ve Diyarbakır cezaevlerinde başlattığı saldırı politikasının son halkesidir. Bu durum, Buca'da saldırıya yönelenlerin kişisel sorumluluğunu ortadan kaldırmak ya da hafifletmemekte bir lüde, soruna ancak bu açıdan bakıldığında,

yanı genel bir saldırı zincirinin son halkası olarak ele alındığında doğru değerlendirilme ve sonuçlara varabileceğini karşı politikanın doğru septenabileceğini düşünüyörüz. Nitekim, sonucu bu şekilde sepmeyişen, devletin Buca'daki saldırısını, aslında, genel bir saldırının son halkasından ibaret olduğunu görmeyişen pek çok örgüt, genel bir direniş örgütlenmesini önermiş ve aciliyetini kavrayamamış. Elbette, bu örgüt ve akılların süresin kararlarını doğru biçimde kavrayamazken bir anlık geyik, yanlışlık vb. hataları sonucu değil, onların ideolojik ve politikalarını reformist çizimin bir sonucudur.

Bize gelince; yukarıda izah ettiğimiz de gelişim ve sepmeleneğimiz bir, bir genel direniş örgütlenme düşüncesine değil olarak görüldü. Buca Cezaevi'ndeki devrimci arkadaşların yaşamları pahasına ortaya koydukları direniş, devletin saldırı eylemleri hırs bir atma için de olsa lüzumsuz. Faşist devlet, böyle bir direniş, böyle bir karşı koymuş bulamazdı. Ortaya çıkan direniş sonucu gelişim döndü ve Buca Cezaevi'nde iş yürütülmesi bizzat devrimci tutsaklara bakılarak günlerce cezaevine gremedi. Biz iş, düşmanın bu gelişim durumundan yararlanarak, güçlüğü geçmeden kendini toparlamadan, tepkiler dinmeden, onu mülkünü olduğuna geri püskürtüldük. Bu anlamda, esasında bu genel direnişimiz bir karşı saldırı anlamına da taşınmıştır. Karşı saldırıların, devletin, işçi, memur ve öğrenci eylemlerini saldırı altında bulunduğu bir zamana gelmesi son derece önemlidir. Bir anlamda, işçi, memur, öğrenci ve Kör Halkınin saldırı altında bulunan devletin karşı bir cephada cezavetlerinden açılmasıdır. Genel direnişimizin zamanlaması konusunda izah ettiğimiz bu düşünce, bizim açımızdan temel bir rol oynamıştır.

CEVAP 2— Devletin cezaevlerine yönelik saldırı politikasının gelişim de olsa temel, geri püskürtülmesi, genel direnişimizin önemli kazanımlarından biridir. Bugün, Ezurum cezaevi dahil Türkiye ve Kürdistan'daki tüm cezaevlerinde duruma, 21 Eylül 1995 tarihi açısından olduğundan daha iyidir. Ezurum Cezaevi'nde, 12 Eylül döneminin Diyarbakır Cezaevi'ne uygulanan uygulamalar, vahşet derecesinde bastılar son bulmuş, tüm talepler kabul edilmiştir. Aynı durum, teslim alma operasyonlarının tüm hızıyla sürdüğü, Konya, Amasya vb. cezaevleri için de söz konusudur. Teslim alma operasyonlarının bir parçası olan sürgün-evik politikası durdurulmuştur. Nihayetinde, devrimci tutsaklara açılmadan önemli bir parti olan Bayrampaşa Cezaevi'nin bir saldırıyla kapatılması politikası geri püskürtülmüş, Ümraniye Cezaevi hükümlü cezaevine çevrilmiştir.

Ana, bize tüm bunlardan önemlisi, zehnenin politik yönüdür. Nasıl ki, Buca'daki saldırı cezalı yönelimlerini kişisel karakteri-

ri sonucu değilse, devletin genel saldırı da bir kaç kişinin karşı politikasının ürünü değildir. Devletin, cezaevlerine yönelik saldırısı, Türkiye ve Kürdistan'da sürmekte olan iş savaşı kazanımı taktiklerinin bir parçası, bir sonucudur. TC, Türkiye ve Konya Kürdistan işçi ve emekçi halklarına karşı savaşı şiddetlendirdiği her dönemde cezaevlerini teslim alma politikalarının temel başı yapmıştır. Nitekim, 12 Eylül faşizmi, toplumu teslim alma operasyonlarına cezaevlerinden başlamıştır. Bu anlamda, genel direnişimiz, iş savaşının önemli bir mesele kazanım için azık yapan devletin geri püskürtülmesi ve mesele kaybetmesine yol açmıştır. Geçmiş de olsa devletin cezaları kaldırma. Genel direnişimizin olumsuz reformist hareketlerin bu durumun gelişim olduğunu ve devletin karşı saldırıya geçeceğini söyleyebileceklerini bildiğimiz için, bu durumu işaret ediyoruz. Ana bütünlü, illazlarda bulunacaklarsa, günü arzusalmakla yetinir görüyoruz! Bizim mücadelede de süredir. Bu anlamıyla, yarı iş savaşı sürecinde devletin bir mesele geri püskürtülmesi direnişimizin en önemli kazanımı olmuştur. Bu, işçi savaşında, güncel de olsa politik bir zafettir. Ve iş savaşı, güncel yada geçici de olsa, politik zafetlerin düşman özetindeki moral bozucu, düşmanı etkisi, akıl hakkında hedefe bakımdan kabul edilir.

CEVAP 3— Söylenen genel direnişimizin en önemli kazanımlarından birisi, devrimci örgütlenme arasında ortaya çıkan birlikle mücadele, dostluk ve dayanışma temasıdır. Partimiz, TKEP'LENİŞTİ, 1992'de yaptığı 1. Kongresi'nde aldığı bir kararla devrimci güçleri arasında söyleyebilecek güç ve eylem birliğini özel bir önem verdiğini ortaya koymuştur. Genel direniş süreci, reformist örgütlerle değil ana, devrimci örgütlerle yapılabilecek güç ve eylem birliğinin yansıması olarak kavranmıştır. Bu süreç, mücadelede devrimci bir çığı gelişimlere nicel olarak katkıda bir güçle daha nitelik açısından önemli işler başarabileceklerini göstermiştir. Dolayısıyla, bize, bu süreçten çıkarılması gereken en önemli ders, en gerçek bir birlik adına reformist güçleri de kapsayacak, hantal, işçiyemayan, tartışmak ve karar almada zaman geçiren, güç ve eylem birliği yerine devrimci güçleri kapsayan, sorunlar karşısında bile bile kapardamayan, daha dar ama daha dinamik, kararlı, iş yapan, mücadele eden güç ve eylem birliğini örgütlemektir. Demokrasi Platformu, gibi niteliklere kıymet kapsayan, ama en önemli bir toplumsal sorunlar karşısında bile kapardamayan reformist hareket güç birliği yerine DETUDAP gibi, nitel anlamda oldukça zayıf bir gücü kapsayan ana, politik anlamda son derece etkili olan güç ve eylem birliğini tercih etmeli, yaşamalıdır. Bu konuda, biz, bugüne değin elimizden geleni yaptık, bundan sonra da yapmaya devam edeceğiz. Zira toplu-

man karşı saldırı arasında alınacak özel iş savaşın kazanılması, devrimci güçlerin birliğine bağlıdır; bu, bu birliğe hareket ediyoruz.

Sajmalcılar Cezaevi EKİM Temsilcisi Burhan KARTAL

CEVAP 1— Düşmanın zindanlara yönelik teslim alma amaçlı saldırılar yeni olmadı gibi son da değildir. Buca katliamıyla birlikte devrimci tutsaklara yönelik saldırı fazla değil ama yoğunluğuna ve devrimci devletin bir yepesine saldırılarından çok sistemlik bir saldırıya ve teslim almayı hedefleyen genel bir saldırı boyutuna taşınmıştır.

Ümraniye tabutluğunun devrimci saldırıması, Bayrampaşa cezaevinin buna paralel olarak teslim alınmasının planlanması zaman zaman devrimci mücadele ve faaliyetli parçalanması amaçlayan terfilerdir. Sermaye medyasının Sajmalcılar'a yönelik sürdürdüğü sistemlik kampanya kampanyasıyla, Sajmalcılar'a yönelik saldırı saldırısına zemin hazırlayan düşman, başlatmış olduğu genel saldırıya fırsat buluyordu. Buca katliamı, düşman saldırısının genel direnişle püskürtülebileceği ve püskürtülmesi gerektiği inancını güçlendirdi. Genel direnişimizin bir diğer nedeni de, düşman saldırılarına bugüne dek mevzi ve politik kalan direnişlerle cevap vermek zorunda kalmamıştı. Ki bu konuda savunma amaçlı direnişler olduklarından kazanımları da kısıtlı ve zayıf kalmaktadır. Gelecek aşamada genel saldırılara mevzi direnişleriyle değil genel direnişlerle cevap vermeye gerektüğünden genel direniş örgütlenmiştir.

CEVAP 2— Genel direnişimizin kazanımlarını ana başlık altında toplayabiliriz. Bir: Siyasi Kazanımlar. İki: Hukuk kazanımları.

Siyasi kazanımlar, düşmanın genel saldırıların sel güçleriyle ve teorik politikalarının boşa çıkmasını ön plana çıkarıyor. Bu siyasi kazanımlar sonucu Devrimci Tabutluğunun kapılarak hükümlü cezaevi olarak yeniden düzenlenmesi Sajmalcıların teslim edilmesi planının iptal edilmesiydi bitimlenmiştir. Hukuk kazanımları ise, tüm cezaevlerinde devrimci tutsakların taleplerinin kabul edilmesiydi somutlanmalıdır. Bu somut kazanımların yanı sıra bizler için asıl kazanım olan, devrimci dostluk ve dayanışmada ilerletileceklerin yakalanmış olmasıdır. Genel direnişimiz birlikte çalışmamız ve bir zafere ulaşmamız bir başka kazanımımız olmuştur.

CEVAP 3— Gerçek dostluk ve dayanışmanın direniş süreçlerinde ve kavgaların sonunda yarandığı bilinen bir gerçektir. Genel direniş sürecimiz bu bilimden yalın gerçeği bir kez daha doğrulamıştır.

Elbette zindan cephesinde yarattıkları ve geliştirdikleri dostluk ve dayanışmanın kendisini başka alanlara taşımak gerekir. Ki bu ge-

nel direnişimizin özünü koruması ve yaşatılması demektir. Devrimci dostluk ve dayanışmanın geliştirilmesi ve kalıcılıştırılmasının bir yönü düzene karşı militan bir iktisadi mücadelelerin verilmesi ise diğer bir yönüyle de devrimci birliklere ilkesel ciddiyetle yaklaşılması gerektiği konusunda açık bir tutuma sahip olunmasından geçmektedir. Sermaye devletinin top yekûn bir savaş yürüttüğü günümüz Türkiye'sinde top yekûn direniş devrimci ve Komünist hareketin üzerine eylem birlikteliklerini oluşturmaları gereken bir mücadele halindedir. Sermaye cephesine karşı devrim cephesinin yek vücut olması artık bir temenni değil devrimin emrettiği nesnel bir zorunluluktur. Devrimci bir dostluk ve dayanışmamız devrim ve sosyalizmin çıkarlarını birinci planda tutarak gerçek bir silaha dönüşürebiliriz. Genel direnişimiz ve onun zaferi bizlere bu noktada ışık tutacaktır.

Sağmalcılar Cezaevi HKG Temsilcisi Hasan DEMİR

CEVAP 1- Devrimci tutsaklar olarak örgütledeşimiz süresiz açlık grevi temelindeki genel direniş zorunlu katan faktörleri ancak devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki mücadelelerin bugün vardığı nokta ve bunun cezaevleri cephesine yansımalarından hareketle açıklayabiliriz.

Egemen sınıfların cezaevi politikası, hemen her dönem için gerek hukuki düzenlemeler, gerekse genel pratik yönelimleri itibarıyla devrimci kimliğinden uzaklaşmış, boyun eğmiş rehabilite olmuş bir tutsak tipini hedefliyor. Ülkemizdeki faşizm koşullarında ise bu politika ve pratik sürekli biçimde siyasi yepirtimlerle iç içe geçmiş ağır fiziki saldırılarla biçimleniyor oligarşinin emekçi halklarımızı karşıtı açlığı savaş 1991-1992'lerden bu yana "top yekûn savaş" başlığı altında çok yönlü ve sistematiğe hale getirmesi ile birlikte cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırılarda hız kazanmıştır. Emekçileri öncüsüzleştirme, devrimci öneü güçleri imha ve sindirme politikasının en önemli ayaklarından birini de cezaevleri oluşturmuştur. Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırılar, özellikle 1994'ten itibaren yoğunlaşmış ve hız kazanmıştır. Bu tarihe kadar ağıraklı olarak yasa ve yönetmeliklerle tüm cezaevlerini birden hedefleyen saldırılar gelişen düşman bu nitelikteki saldırıların özel bir organizasyon dahi olmadan genel bir savunma tutumuyla karşılık bulmasından ötürü değişiklik değiştirmek zorunda kalmıştır. 1994'ten itibaren devrimci tutsakların ortak hareketini engellemeyi hedefleyen, tek tek cezaevlerine yönelik sistematiğe ve çok yönlü saldırılar başlanmıştır. 1994'ten bu yana Erzurum, Elazığ, Bursa, Aydın, Elazığ, Diyarbakır, Gaziantep, Ankara Merkez

Kapalı ve Buca Cezaevlerine yönelik çok sayıda sistematiğe saldırılar (fiziki imha da içeren) düzenlenmiştir. Fiziki imha politikasının doruk noktasını ise, Buca Cezaevi'ne yönelik son saldırılar oluşturmuştur. Öte yandan Sağmalcılar Cezaevi'nin de tam bir karşı devrimci rehabilitasyon merkezi olarak düzenlenen Ümraniye Cezaevi devreye sokularak etkilemeye ve tahliye edilmeye çalışılmıştır. İşte bu boyutlu ve sistematiğe saldırı dalgasının önüne devrimci bir barikat tek tek cezaevlerindeki direnişlerle örebilmek mümkün değildir. Bunun tek yolu tüm devrimci tutsakların (ya da en azından bu perspektifle birlikte hareket edebileceklerin) genel bir direnişle karşı koyuşu örgütlenmesinden geçmektedir.

CEVAP 2- Genel Direnişimiz salt cezaevlerindeki örgüt sorunlarımızın çözümleri ile sınırlı kalmayan, genel siyasi kazanımları da içeren bir zafere sonuçlanmıştır. Her şeyden önce, devrimci irade oligarşinin politikaları ve iradesi karşındaki gücünü ve üstünlüğünü genel direnişle bir kez daha güçlü bir biçimde göstermiştir. Devrimci tutsakların siyasi kimliğine ve fiziki imhasına yönelik saldırıların önüne güçlü bir set çekilmiştir. Genel Direnişin gerçekleştirildiği cezaevlerinde tüm hak gasplarının önüne geçildiği gibi, yeni haklar kazanılarak yeni mevziler oluşturulmuştur. Ümraniye Cezaevi'nin hükümlü cezaevi haline gelmesiyle Sağmalcılar Cezaevi'nin tasfiyesi planı bozulmuştur. Oligarşinin saldırılarının kamuoyuna taşınması edilmiştir. Genel Direniş, aynı dönemde gelişen kamu iççilerinin, öğrenci gençliğin ve memurların eylemlilik ve direnişlerinde devrimci bir halka olarak katılmış bu eylemliliklerle birleşerek toplumsal muhalefetin oligarşi üzerindeki baskısını daha da güçlendirmiştir. Genel Direniş, tutsak ailelerinin mücadeleye katılımı ve kendiliğinden deneyimleri temelinde eğitimi noktasında da önemli kazanımlarla doludur. Genel Direnişin çeşitli örgütlerden devrimci tutsakların eylem ve güç birliğinin ürünü olması ve bu birliğin zafere taşınması ise genel direnişin bir diğer önemli siyasi kazanımıdır.

CEVAP 3- Devrimci hareketler arasındaki ilişkilerde dostluk ve dayanışmanın esas olduğu bilinen bir gerçek. Ancak bu ilkenin yaşan bulduğu, sınırıldığı ve çelikleştiği yer ortak mücadele ve direnişlerdir. Genel Direnişimiz bu noktada ışık tutucu niteliktedir. Direnişimiz 7 devrimci örgütün ortak eylemi olarak biçimlendi ve dar grup çıkarları kaygısının aşılabilirdiğini, yeni ve her cephede ortak mücadelelerin önünün açık olduğunu gösterdi. Buna uygun bir politika ve pratiği her alanda geliştirmek tarihsel bir zorunluluktur, bunun zemininin olduğu görülmüştür.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki DEVRİMCİ YOL TEMSİLCİSİ Ahmet GEÇKİN

CEVAP 1- Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırıların Buca katliamıyla yol açtığı sonuçlar her hangi bir tepki veya tavizle geçiştirilemeyecek tırden sile bir duruşu zorunlu kılıyordu.

Faşizm, Buca katliamıyla bütün bir toplumu ve gelişen halk muhalefetiini teslim alma amaçlamıştır. Bu durum karşısında susmak veya hadisenin politik boyutlarını yeterince kavrayamamanın belirleyici olduğu geri ve sağ eylem biçimleriyle, vicdana rahahet-mak manasına gelebilecek tutumlarla, aynı zamanda, sürece yayılmış ve katliamla besilenilmek istenen hak gasplarına, tutsak cephesinden onay vermek anlaşılabilir olmazdı. Kabaca "Genel Direnişimizi" tam da bu mentalite içerisinde bir zorunluluk olarak kavramak gerekiyor.

CEVAP 2- Buca katliamının sorumlularının görevden alınması ve yargılanması Ümraniye Taburduğu'nun kapalıması, sürgün sevk, tecrit, polise alma, ajanlaştırma uygulamalarıyla birlikte tüm cezaevlerinde yaşanan hak gasplarına son verilmesi ve insanca yaşam koşullarının sağlanması talebiyle 25.10.95 tarihinden itibaren başlatmış olduğumuz süresiz genel açlık direnişimiz tam bir zafere sonuçlanmıştır.

Genel direnişimizle sağladığımız tek tek kazanımların ötesinde eylemimizin siyasi muhtevanın içerdığı sınıfsallık ve zenginlikler gelecek mücadele süreçlerine damgasını vuracaktır.

CEVAP 3- Hiç kuşku yok ki, genel direnişimizin öne çıkan ve belirleyicisi olduğu asıl kazanım devrimci dostluk ve dayanışmanın örgütlenilebilirliği olmasıdır. Henüz başlangıçta, bu durumun yaratmış olduğu motivasyon ve ruhsal gelişimimiz zafarımızın müddesi olabilir. Anlaşılması gereken, başlarken kazanmış olmamızdır. Belki de önümüze hedef olarak koyduğumuz bir çok talebimizi sile edemeyecelik. Fakat, bunun önemini reddetmemekle beraber onlara cezaevlerinden, yüzlerce tutsağın kalbi ve bilinci aynı doğrultu ve ortak noktaya vurmayı başarabilirdi. Mevcut kazanımın benzer politik üstüpla, sınıf mücadelesinin diğer alanlarına taşınması ve birleşik devrimci muhalefet hareketinin amaçlanması yönündeki temennilerimizi ısrarla tekrarlıyoruz. Genel direnişimizden, sol güçlerin olumlu sonuçlar çıkartması gerektiğine inanıyoruz.

YAŞASIN DEVRİMCİ DOSTLUK VE DAYANIŞMAMIZI!

ÇEK-AL

YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

DİRENİŞ ve MÜCADELELERLE KAZANILAN HAKLAR KORUNACAKTIR!

Devlet, toplumsal mücadelenin yürütüldüğü her alana azgınca saldırıyor. Bu saldırılarla toplumu sindirmenin korkutmanın, teslim alınmanın hesaplarını yapıyor. Devrimci demokrat insanlar üzerinde her gün yeni yeni katliam denemeleri yapıyor. Gözaltında kaybetme tehditleri yoğunlaşıyor. Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar ve çok yakın bir zamanda tutsakların taleplerinin kabul edilmesiyle son bulan genel direniş hiçe sayılarak yeni hak gaspları başlatılıyor.

Burjuvazi çaresizliğini ve devrimcilere duyduğu küni gözaltına aldığı insanlara kanıtıyor. Günlerce işkencelerden geçirilen gençler gerekçesiz olarak tutuklanıyor veya savcılığa dahi çıkarılmadan serbest bırakılıyor. Devrimci tutsak yakınları cezaevlerinin önünde gözaltına alınıyor, kaçınıyor, işkence, kaybetme tehditleri ve dayaklardan sonra serbest bırakılıyor. Devlet devrimcilere yönelik saldırılarını artık gizlemeye dahi gerek duymadığı, vahşice ve gayet aleni bir biçimde yapmaktadır. Cezaevinde, görüş çışaı herkesin gözü önünde yaka-paça gözaltına aldığı insanları günlerce kabul etmemekte ve canı istediği zaman salıvermekte, ya da katletmektedir.

Amaç düşünmeyi, konuşmayı, yazmayı ve yaşamayı yasaklamaktır. Yaşananları gözden geçiren herkes "biz bu filmi daha önce görmüştük" diyor. Kimi zaman çok yoğun şekilde 12 Mart'ta, 12 Eylül'de, kimi za-

manlarda ise daha üstü kapalı şekillerde TC'nin kuruluşundan bu yana emekçi, ezilen halklara ve onların savunucularına onurlu ve direngen, kararlı insanlara karşı hep aynı senaryolarla saldırıldı. Devlet terörü en kanlı yüzünü göstererek, dönem dönem toplu katliamlara başvurdu. Dönem dönem teke tek saldırılar düzenledi, Kürt ve Türk emekçilerine, Cezaevlerinde de aynı durum yaşandı, yaşanıyor. Mücadelenin

bir başka alanı olan cezaevlerine düşmanın saldırılaması mümkün mü? Elbette değil. Hatta devletin faşist politikaları ilk önce cezaevlerinde, devrimci tutsaklar arasında yansımasını buluyor. Burjuvazi Türk ve Kürt emekçilerine yönelik kanlı katliam provalarının sinyalini cezaevlerinden veriyor.

Saldırıları planlı bir şekilde gerçekleştiriliyor. Yaşama hakkına ve siyasi kimliğine yönelik bu saldırılara sadece devrimci tutsakların ve devrimci tutsak yakınlarının sorunu olarak bakamayız. Devletin saldırıları her alanda artmıştır. Sorun insanlık sorunudur. İnsanlık onurunu ayaklar altına alınma çabası, insanlık onurunu korumak için tüm kitleleri harekete geçirerek, devrimci dayanışma ve mücadele birliği ile ezilmelidir.

Düzen partileri, ülkelerimizde yaşanan bu olayları, bizzat yönlendirilmekte ve yaşananlara göz yummaktadır. Onlara verilecek her oy, yeni yeni cezaevleri, yeni gözaltında kayıplar, işkenceler ve devrimci tutsaklara yönelik saldırıların daha da artması demektir.

Bu oyun artık bozulmalıdır. Kitleler seçimleri boykot ederek düzenle ve faşist devletle bütün bağlarını koparmalıdır.

Devlet, önümüzdeki süreçte devrimci tutsakları teslim almaya yönelik politikalarını yeni saldırılarla yaşama geçireceğinin ipuçlarını direnişin zaferi ardından bir çok cezaevindeki devrimci tutsaklara saldırarak verdi.

Devrimci tutsaklar açısından her şey açık ve nettir. Direniş ve

mücadelelerle kazanılan haklar ne pahasına olursa olsun korunacaktır.

**CEZAEVLERİNDE
FAŞİST DEVLET TERÖRÜNE
SON!**

**İNSANLIK ONURU
İŞKENCEYİ YENECEKİ**

**YAŞASIN
DEVRİMCİ TUTSAKLARIN
VE DEVRİMCİ TUTSAK
AİLELERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ**

1/10/2015

Cezaevlerinden... Cezaevlerinden... Cezaevlerinden... Cezaevlerinden...

TKEP/LENİNİST, DHKP-C, MLKP, TKP(ML), EKİM, HKG, DY davasından tutuklu ve hükümlü 1200 tutsağın toplam 23 cezaevinde başlattığı ve 40'li günleri aşan açlık greviyle kazandığı haklar faşist TC tarafından yeniden gasp edilmeye çalışılıyor. Bunun için çeşitli cezaevlerinde idare ve asker tarafından baskı ve saldırılar gündeme getirilmeye başlandı. Süresiz açlık grevi direnişinin üzerinden 20 gün bile geçmeden Bursa, Malatya ve Konya Cezaevleri'nde başlayan saldırı ve baskı politikaları cezaevlerindeki mücadelenin önümüzdeki günlerde, özellikle de seçim aldatmacası bittikten sonra daha da boyutlanacağını göstermektedir.

16 Kasım'da Bursa Özel Tıp Cezaevi'nde koğuş araması sırasında askerlerin tutsaklara saldırısı sonucunda 2 tutsak yaralandı. DHKP-C davası tutsaklarının kaldığı koğuşlarda arama yapan askerler devrim savaşçılarının resimlerinin bulunduğu panoları ve pankartları indirmek istedi. Tutsakların dışarı çıkması üzerine saldırı yapan askerler, ABDULLAH ÖZTÜRK ve CENGİZ KUMANLI isimli tutsakları yaraladı. Devrimci tutsaklar yaptıkları açıklamada; bu tür saldırıların kendilerini teslim alamayacağını bildirdiler.

18 Kasım'da Batman E Tipi Cezaevi'nde bulunan 200 siyasi tutsak süresiz açlık grevine başladıklarını kamuoyuna duyurdular. Tutsaklar yaptıkları açıklamada, cezaevindeki baskıların arttığını ve ziyarete gelen yakınlarının polis otolarına bildirilerek iç çamaşırlarına kadar arandıklarını bildirdiler. Tutsaklar, baskılar ve bu tür uygulamalar sona erdirilinceye kadar açlık grevini sürdüreceklarini açıkladılar.

Erzurum Özel Tıp Cezaevi'nde bulunan Özgür Gündem gazetesi muhabiri SABRİ BOLEK, bazı gazetelere teleks göndererek sağlık durumunun çok kötü olduğunu belirtti ve kamuoyunun duyarlı olmasını istedi.

Bilindiği gibi devlet, Erzurum Ceza-

evi'nde 12 Eylül'de cezaevlerinde yaptığı vahşeti dahi aratan uygulamalar yapıyordu. Tutsakların genel direnişyle birlikte kısa bir süre için hafifleyen baskı ve işkenceler Erzurum Cezaevi'nde yine gündeme gelmiş bulunuyor. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki TKEP/LENİNİST, DHKP-C, MLKP, TKP(ML),

HKG, EKİM, DİRENİŞ HAREKETİ, DEVRİMCİ YOL, TDP, MLSPB davası tutsakları adına yapılan açıklamada Konya, Malatya ve Bursa Cezaevleri'ndeki saldırıların 23 cezaevinde 45 gün süren açlık grevlerinin sonrasında elde edilen insani yaşam koşullarına tahammülsüzlüğün sonucu olduğu kaydedildi.

Gaziantep Özel Tıp Cezaevi'ndeki tutsaklar mahkemeye gidip ve gelişlerde baskı gördüklerini, en temel haklarından biri olan savunma haklarının engellendiğini bildirdiler. Tutsaklar adına bir açıklama yapan Galip Teş ve Mahmut İnci, mahkemeye giderken koğuştan çıkan tutsakların jandarma tarafından birkaç kez arandığını, yazlı savunmalarının ellerinden alındığını ve savunma haklarının engellendiğini bildirdiler. Ayrıca, arama sırasında üzerlerinden çıkan bütün eşyalara el konulduğunu, direnenlerin ise mahkemeye götürülmeden cezaevine getirildiğini açıkladılar.

Malatya-Doğuşehir Cezaevi'nde yakacak odun ve kömür verilmemesi nedeniyle tutsaklar çamaşırlarını ve ayakkabılarını yakarak ısınmaya çalışıyorlar. Sorunun çözümü için kapıları dövme eylemi yaptıklarını kaydeden tutsaklar bunun üzerine cezaevine onlarca jandarma getirildiğini belirttiler.

Devrimci tutsaklar, cezaevi idaresinin en sadık haklarını bile vermemek için direndiğini, tutsakların moralini bozmak için her yolu denediğini belirttiler.

Aydın Cezaevi'nde DHKP-C davası tutsaklarından Ümit Doğan Gönül isimli devrimci, 24 Kasım Pazar günü süresiz açlık grevinin bünyesinde yarattığı tahribat sonucu rahatlandı ve yaşamını yitirdi.

Erzurum Özel Tıp Cezaevi'nde cezaevi müdürü Mete Erdem'in emriyle gardiyan ve jandarmalar tutsaklara saldırı yaptı. Çok sayıda tutsak yaralandı. Saldırıda tutsaklar, döndüğümü açlık grevine başladılar. Toplam 150 PKK tutsağının başlattığı açlık grevini, 40'a yakın tutsak süresiz açlık grevine döndürdü.

Konya E Tipi Cezaevi'nde erkek gardiyanların banyolar koğuşunda arama yapmak istemesi üzerine, tutsaklar ile gardiyanlar arasında tartışma çıktı. Devrimci bayan tutsakların saldırılara karşı barikat kurdukları ve slogan atarak karşılık verdikleri öğrenildi. Saldırı sırasında iki tutsak ağır yaralandı.

SON AÇLIK DİRENİŞİNE İLİŞKİN TUTSAK YAKINLARININ MESAJLARI

Nigar Kösemehmetoğlu: İçtenlikle söylemek isterim ki, yanınızdayız. Ben isterdim ki, genel olarak biz onların önünde olalım. Ama onlar bizim önümüzde.

Ezgi (7 Yaşında): Açlık grevinin bitmesine sevindim. Üzülüyordum. Açlık grevini durdurmak istiyordum. Açlık grevini bitirmek için eylem yapılması gerekiyordu. Ben Bakırköy'de Ümraniye Tabutluğunun yakılması eylemine katıldım. Bundan sonra yaşam da büyüyor. Babamın yanında olacağım.

DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNDEN

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ, YAPI SANATEVİ, ANADOLU HALK KÜLTÜR SANAT MERKEZİ, YUZ ÇİÇEK AÇSIN KÜLTÜR MERKEZİ'nden Devrimci Sanat Emekçileri adıyla yapılan açıklamada, 7 Kasım 1995'te Buca Cezaevi'nde yaşanan katliamı protesto etmek ve 23 cezaevinde 1200 tutsağın sürdürdüğü açlık grevine destek vermek amacıyla CHP Beyoğlu İlçe Binası'nı işgal eden ve CHP yöneticileri tarafından polise teslim edilip yoğun işkencelerden sonra tutuklanıp Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderilen GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU, KUTUP YILDIZI, ÖZGÜRLÜK TÜRKÜSÜ, GRUP MUNZUR'un devrimci sanatçılarla dayanışma amacıyla 1 ARALIK'ı 'DEVRİMCİ SANATÇILAR SERBEST BIRAKILSIN GÜNÜ' ilan ettilerini belirttiler.

Gözaltında kaybedilenlerin aileleri, sanatçı ve aydınların gözaltında kayıpların bulunması, sorumlularının yargılanması için 27 haftadır her Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdikleri oturma eylemi, 18 Kasım'da, 21 Kasım 1980'de gözaltına alınan ve kendisinden bir daha haber alınamayan HAYRETTİN EREN ve 21 Ekim 1995'te akrabasının evinden çıkıktan sonra kaybolan DÜZGÜN TEKİN için gerçekleştirildi.

Galatasaray Lisesi önündeki eyleme, Hayrettin Eren'in annesi Elmas Eren, kardeşi Faruk Eren, Düzgün Tekin'in annesi Elif Tekin ile Babası Veli Tekin ve yaklaşık 100 kişi katıldı.

● ● ● Oğulları TİKKO davasından aranan ve emekli maaşını almak

için Dersim'e giden HATİCE KUTAN 3 kişi tarafından kaçırıldı. Hatice Kutan'ın avukatı savcılığa ve emniyete yaptığı bütün başvuruların sonuçsuz kaldığını belirtti. Hatice Kutan'ın kızı Birgül Kutan da bir süre önce Bayrampaşa Cezaevi önünden kaçırılmış ve daha sonra serbest bırakılmıştı.

İzmir Menemen'de oturan 29 yaşındaki BAKİ ALCA 17 Kasım 1995'den beri kayıp. Kardeşinin 17 Kasım sabahı alışveriş için İzmir'e gittiğini ve bir daha geri dömediğini belirten ağabeyi Hüseyin Alca, kardeşinin HADEP İzmir İl ve Çiğli İlçe örgütüne arada sırada uğradığını, bunun dışında siyasi bir faaliyetinin olmadığını belirterek, "Tüm makamlara başvurudum, ancak bir sonuç alamadım" dedi. Aliha Cumhuriyet ve DGM Başsavcılığına başvurduğunu belirten Alca, "Pazar günü düğünüm vardı, önce nişanlısım yanında sandık, ancak hala bir izestüşümedim" şeklinde konuştu.

● ● ● Malatya Doğanşehir Cezaevi'nde tutsaklara yakacak verilmemesi nedeniyle bir çoğunun hastalanması üzerine cezaevindeki tutsak yakınları adına bir açılıma yapan tutsak babası HACİ ŞAHİN, cezaevindeki tutsakların durumunun kötü

olduğunu ve aralarında böbrek hastalarının bulunduğunu belirtti. ŞAHİN, durumu Malatya Başsavcısı ZAFER SİPAHİ'ye belirttiğini ve Sipahi'nin kendisini azarladığını açıkladı.

● ● ● Buca Cezaevi'nde yaşanan katliamı protesto etmek amacıyla 7 Kasım 1995 günü CHP Beyoğlu İlçe Binası'nı işgal eden devrimci sanatçılara tutuklanarak cezaevine gönderilmesi protesto edildi. İstanbul Tabipler Odası'nda, GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ, YAPI SANATEVİ, OKMEYDANI HALK KÜLTÜR SANAT MERKEZİ, MEZOPOTAMYA KÜLTÜR MERKEZİ, ESENYURT KÜLTÜR MERKEZİ, EVRENSEL KÜLTÜR MERKEZİ, GAZİ HALK KÜLTÜR EVİ, Ressam AVNİ MEMEDOĞLU, Yazar HAYATİ AZİM, Ressam HAKAN DİLEK yaptıkları açıklamada, CHP yöneticilerinin devrimci sanatçıları polise teslim ettiğine dikkat çekerek gözaltına alınanların işkence gördüklerini belirtti.

● ● ● DİSK'e bağlı Tekstil-İş Sendikası üyeleri uzun süredir kendisinden ha-

ber alınamayan tekstil işçisi DÜZGÜN TEKİN'in gözaltında kaybedilmesinden endişe duyduklarını belirttiler. Tekin'i akibetinin açıklanması için bir yazılı basın açıklaması yapan Tekstil-İş Sendikası sonuna kadar olayın takipçisi olacağını kaydetti. Açıklamada "kendisine işçiyim, emekçiyim, insanım diyen herkesi dayanarak olmaya ve sorumluluğu davet ediyoruz" denildi.

● ● ● 15 Kasım'da Bayrampaşa Cezaevi önünden kaçırılan ve polislerin gözaltında olduğunu kabul etmediği ALİ İHSAN AY, 20 Kasım gecesi Yeşilköy'de serbest bırakıldı. ALİ İHSAN AY yaptığı açıklamada, JITEM'e bağlı olduklarını söyleyen 4 kişi tarafından kaçırıldığını ve askeri bir binada, kapısında 2 askerin nöbet tuttuğu bir hücrede günlerce işkence gördüğünü belirtti.

● ● ● 19 Kasım Pazar gecesi, evine giderken jandarmalar tarafından gözaltına alınan Devrimci Emek okuru Ergül Çiçekler gözaltında kaybedilmekle tehdit edildi. Yaklaşık 2 saat sonra serbest bırakılan genç bu kez sivil polislerce gözaltına alındı ve bir eve götürülerek kendisine işbirliği teklifi yapılarak, ölümle tehdit edildi.

DETAK, olayı basına duyurdu. İşbirliği önerilerinin ve gözaltında kaybetme teh-

dilerinin devletin acıdığı olduğunu belirtti.

16 Kasım günü DETAK'lı aileler, cezaevlerinde yaşanan son açlık direnişi sırasında tutsakların taleplerinin kabul edilmesi amacıyla yapılan basın açıklamasında polislerin kurşunlarına hedef olan 14 yaşındaki İse öğrencisi Evrim Öktem'i ziyaret ettiler. Validebağ Öğretmenler Hastanesine giden aileler Evrim'le devrimci tutsakların zaferi üzerine sohbet ettiler. Evrim Öktem "Direnişin zaferini selamladığını ve moralinin çok iyi olduğunu" belirterek, "büyük cezaevlerindeki tüm devrimcilerle kucaklaşacağını" söyledi.

● ● ● 25 Kasım'da Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yapan kayıp aileleri, gözaltında kaybedilen Düzgün Tekin'in polisler tarafından kaçırıldığını, basına gelecek her şeyden devletin sorumlu olduğunu söylediler. Daha önce gözaltında kaybedilen Hasan Ocak, Ali İhsan Dağlı, Ayşenar Şimşek ve Ridvan Karakoç'un başına gelenlerin Düzgün Tekin'in de başına gelmesinden büyük endişe duyduklarını belirttiler.

● ● ● İHD Kayıpları İzleme Komisyonu, ve İstanbul Şubesi de olaya ilişkin bir açıklama yaparak devletin gözaltında kayıp politikasını protesto ettiler.

● ● ● Sağmacılar Cezaevi önünden kaçırılan Zülchhan Şahin, Meral Çavundur 10 gün boyunca Vatan Terörle Mücadele Şubesi'nde işkence gördükten sonra serbest bırakıldılar. Şahin ve Çavundur, polislerin kendilerine 'skiz istersek öldürül-

rüz, kimse bızden hesap soramaz' diyerek aslı, elektrik ve falaka yöntemleriyle işkence yaptıklarını anlattılar. İHD'de düzenlenen bir basın açıklamasında DETAK, gözaltında kayıpların son dönemde arttığına dikkat çekerek Düzgün Tekin'in bu konuda yaşanan en yeni örnek olduğunu açıklarak devletin faşist uygulamalarını protesto etti. Aynı gün gözaltında olduğu bilinen ve kendisinden haber alınamayan Düzgün Tekin'in ailesi de bir basın açıklaması düzenleyerek "Düzgün'ün başına gelecek her şeyden devlet sorumludur" şeklinde konuştu.

Fransa'da "Bask bölgesi siyasi tutsaklarıyla dayanışma gösterisi" düzenlendi. Elbende Bask bölgesi siyasi tutsaklarının resimlerini taşıyan 5000 tutsak yakını yürüyüş boyunca "Siyasi Tutsaklara Özgürlük!" sloganı attı.

● ● ● 26 Kasım Pazar günü DETU-DAP'lı aileler, Kadıköy Akıyof'da Düzgün Tekin şahsında tüm gözaltında kayıpların protesto etmek amacıyla bir gösteri yaptı. "Düzgün Tekin 21 Ekim'de kaçırıldı, kaybedilmek isteniyor. Evlatlarımızın öldürmeyeceğiz" pankartının açıldığı gösteride sloganlar atıldı. Polis gösteriyi saldırarak bazı tutsak yakınlarını gözaltına aldı.

Tüm Analara Açık Mektup

Artık kendi köşesinde yazgısına boyun eğen, oğlunun, kızının müca-delesine sırt çeviren, düşmanın yıldır-dığı, susturduğu insanlar değil analarımız. Onlar da çocuklarıyla birlikte savaşıyorlar, çocuklarıyla birlikte atıyor yürekleri. Sevdanın türküsü artık onların da dilinde. Bu türküyü söyle-meyen analar, siz de yırtın perdesini korkaklığın ve yalınlığın. Direngen anaların arasına katılın. O coşkuyu ve mücadelenin güzelliklerini yaşayın. Bir devrimci tutsağın anasına mektubunu ve çağrısını yayınlıyo-ruz.

"Aslımı sorarsanız bugüne değin ana-ma hiç mektup yazmadım. Belki bundan-dır, şimdi ne yazacağımı yaşırmış durum-dayım. Ama içimden bir ses bana "yaz" di-yor. Yazmak istiyorum. Söyleyeceğim, an-latacağım, paylaşacağım o kadar çok şey var ki. Belki bugüne değin anama bir satır olsun yazmadığım için şimdi kızıyor-sunuzdur. "Ana yüreği nedir bilmiyor-sun" diye sitem ediyorsunuz. Haklısınız, suçluyum. Hele hele sizin gibi anaları gö-rünce utanımdan yüzüm daha da kızarı-yor. Eğer benim anam da sizin gibi olama-mışsa, bunun suçunun bende olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Ve sizlere, ana-larıma, beni oğul diye bağrıma basanlara söz veriyorum, bundan sonra anama mek-tup yazacağım. Onu da sizin aranızda kat-maya çalışacağım. Ne mi yazacağım mek-tuplarımda? Anlatayım. Eksik bıraktıklarım olursa beni bağışlayın.

Her ziyarette kabine girip; sanki do-kuz ay karnında taşıdığı, bakıp büyüttü-ğün, tehlikelerden koruduğün, yemeyip ye-dirdiği oğlunun halini-hatırını sorarmış-çasına halimizi-hatırımızı soran, elini yumruk yapıp "merak etme oğul, sizin yanınızdayız, kazanacağız" diyen siz analarımı anlatacağım.

İki gün önce ya bir basın açıklaması, ya bir yürüyüş ya da bir işgalde polis da-

yağı yemiş her yanı morluklar içinde kal-muş ama ziyarette gözbebeklerimizin içine o pırıl pırıl, canlı gözleriyle bakarak "ne olacak ki dövsünler, biz sizleri onlar öldürsün, işkence etsin diye doğur-madık. Dayak da yesek sizin yanınız-dayız" diyen analarımı...

"Oğullarımız yemek yemiyorsa biz de yemeyiz" diyerek bedenlerini biz-lerle birlikte açlığa yatıran analarımı...

Dayak, küfür, hakaret pahasına il il do-laşan, cezaevlerini gezen, tanımadığı ama oğlu gibi sahiplendiği biz çocuklarına umut, inanç taşıyan analarımı...

Gelen güzün yarattığı havayı bir gül gibi koklamaya başlayıp, umut tacirliğine soyunanlara yüz veremeyerek; "yenilirsek de dövüşerek yenilmeliyiz, hiç kimse-ye vereceğimiz bir hesap kalmamalı deyip bedenlerimizi açlığa yatırdığımız 25 Eylül'den itibaren 43 gün boyunca bi-zi yalnız bırakmayan, bize yaptıkları cy-lemeler radyolardan, televizyonlardan, ga-zetelerden... umut aşılayan analarımı...

Yaptıklarıyla görüllerimizde unutul-maz bir yer elde eden, unuttuğumuz şeyle-ri bize yeniden yaşatan, kavgaı öğrendi-ğimiz kadar, bize acılara direnmeyi de öğ-reten analarımı...

50, 70 yıllık yani bir asıra yakın hayat-larında, yaşadıkları zulmün ve çilenin da-hi hesabı eksik tutulmuş, ama güğde ya-şamları bir efsaneye dönen ve ölümlün ya-naklarından bir güle dönüştüğü ve kim ne derse desin tarihin kendilerini asla unutmayacağı analarımı...

Evet, daha birçok şeyi anlatacağım. Onun da sizin gibi onlarca, yüzlerce, bin-lerce çocuğu olması için, sadece benim de-ğil hepimizin anası, sizin kardeşi, yol arkadaşı olması için anlatacağım.

Bak ana, acının miladıyla başlayan bir hikayedir bu. Yaşayıp gelmişsin ormanlar gibi yanarak, her dönemeçte uçultulu uçu-rumlarla karşılaşmış, her safakta uzun uzun kurt ulumuları duymuşsun. Deniz-ler yakalandı denildiğinde inanmamış, asıldığını duyunca hüzünlenmiş, günler-ce yasını tutmuşsun. 12 Eylül'le birlikte sen de tüm analar gibi oğlunun hayatın-dan endişe etmiş, bir gün oğlunun öldü haberini alacağını düşünüp durmuşsun. Nice analar çocuğunun akıbetini öğren-mek için yine cezaevi cezaevi dolaşırken, devletin yakasına yapışıp "oğlumu ver" diye haykırırken, sen köşene çoklup ağla-

makla yetinmişsin. Artık buna bir son ver-melisin. Bilmelisin ki ağlamak ne sana ne biz çocuklarına fayda vermemekte. Acıları-nı dindirmenin yolu, geçmişi, çaresizliği yakıp atmaktadır. Ancak o zaman bir bu-hut gibi kendiliğinden uçup gider acılar. Yeni uçurumlarla karşılaşmazsın o za-man. Ve gezlerinin keder kıvrımlarını ya-rıp fıskırdığı zaman öfke, işte o zaman, sevdalar için vuruşmanın önünde hiç bir engel kalmamıştır. İşte o zaman seni de Gülşah ana, Müşerref ana, Ümmühan ana, Hayriye ana gibi binlerce çocuğun anası oluverirsin birden. Seni binlerce kol kucaklar, sevgi dolu binlerce genç göz sa-na bakar, seni dinler. Sevinçlerin büyürlü büyürlü ve asi bir tay gibi şahlanır. Artık gözlerinden bizleri hüzünlendiren damla-ları değil, bizlere ve geleceğe umut, inanç veren gülücükleri görmeye başlarız. Tıpkı o direnen o umutlu muhteşem analarda ol-duğu gibi.

İsmi bilmediğim belki tanımadığım, hiç görmediğim ve görmeyeceğim yiğit analar, bu direnişle birlikte bana sizin gi-bi analara sahip olmanın verdiği gururu yaşattınız şimdiye kadar hiç tatmadığım bir sevinci bahsettiniz. Sizlere sonsuz te-şekkürler. Hepinizin ellerinden öperim. Sizden bir isteğim var, anamı da yanını-za alın, onu da katın aranızda.

Nice direnişlerde, kavgalarda omuz omuza olacağımıza yürekten inanıyoran. Devrim bayrağı sizin nasırlı, sizin öpüle-si ellerinizde daha da yükseliyor. Mücade-leniz mücadelemize ve bize güç katıyor."

**Devrimci Tutsaklarla
Dayanışma İçin
Hesap Numaramız
İş Bankası Sirked Şubesi
Hes. No: 1047 30000 627417**

Sömürenlerin-sömürülenlerin olduğu bir ülkede tarafsız kalmak mümkün değildir!

YA

AYDINLARIMIZ!..

İnsanlık tarihi yaşadığı tüm tarihsel ve toplumsal evrimi içerisinde madde- nin hareket yasasından etkilenmiş, onu yorumlayıp kavramaya çalışmıştır. Kavradıkça değişmiş, değişirken değişmiştir. Ancak bu yorumlayış ve kavrayış, bulunduğu çağa, bilgi birikimine, sosyal ve tinsel konumlanış biçimiyle farklılaşmışlardır. Ancak hepsinin ortak yanı, toplumdan farklı ve yüksek bilgi birikimine sahip olmalarıydı. İlk çağlardan başlayarak Büyücü, Bilge, Hoca, Alim vb. anıldılar. Çağımızda ise toplumsal bilgi birikimini elinde bulunduranlara "Aydın" diyoruz.

Aydınlar, Doğa ve Toplum olaylarının diyalektik evriminin bir sonucu olarak elde ettikleri bilgi birikimini yazmı- şyıp kavırken, kendi düşüncelerine dayanırlar. Bu nedenle, genellikle bireysel üretim faaliyeti içerisinde bulunurlar. Ancak bu üretim tarzı her toplumsal formasyonda niteliğine bağlı olarak sürdü. İlk çağlarda Büyücü, bilgisini kabile reisleri için ve ilkel komünal toplum için düşünce üretti ve kabile içerisinde ayrıcalıklı bir konuma sahip oldu. Köleci toplumda ise, bilgi, köle sahipleri için işlev gördü. Feodal Toplumda, derebeyler, toprak ağaları için. Kapitalist toplumda, kapitalistler için. Sosyalist toplumda ise, tüm toplum için üretildi. Böylece doğa ve toplumsal koşullar içerisinde sınıfsal ayrışmaya uğradı. Ve alt oldukları sınıfın ideolojisini ürettiler. Burjuva ideolojisi, burjuva sınıfın egemenliği için üretilirken, marksizm-leninizm, işçi sınıfının egemenliği için üretildi. Kısaca söyleyecek olursak sınıflı toplumda bilgi, egemen sınıfın çıkarları için üretilir. Öyleyse aydınlar sı-

nıflar üstü değildir ve olamazlar.

Entellektüellerin de konumu aydınlarınkinden pek farklı değildir.

Entellektüel kavramı ilk kez 28 Ocak 1898'de Fransa'da Dreyfus olayıyla kullanılmış ve günümüzde de kullanılan bir kavramdır. Ancak bugün Entellektüel kavramı genel olarak çürümüşlüğü ve yozlaşmanın bir ifadesi olarak, kısaca "Entel" olarak kullanılıyor. Oysa, entellektüellerin gerçek misyonu: Gerçeğin çarpıtılmış biçimiyle savaşmaktır.

Gerçeğin saptırılmış (ideolojik) versiyonunu topluma kabul ettirmeye çalışan, devletin bu işlere koşulmuş "Aydın"ının, aldattıcıların ipliğini pazara çıkarmak, açıklıktan yana olmayan, gerçeğin ortaya çıkmasından zarar görecekt sınıflara karşı, gerçeği savunan, gerçeğin çıkmasından yana tavır ko- yan tutumları var mı? Devletin, ege- men sınıfların ve onların kiralık araçları tarafından üretilen yalan ve demagojile- ri ortaya çıkarmada ve doğruyu ortaya koymada ve savunmada ne kadar tutarlıdır? Oysa gerçek aydın, Entellektüel; Baskıya ve Sömürüye karşı, kafa tutan, değiştirmek ve devirmek için mücadele edendir ve mücadele ettiği oranda bu ürvana sahip olabilir. Aksi takdirde şarlatandan başka bir şey değildir.

Aydınlar, entellektüeller, yaşam tarzları ve üretim faaliyetleri nedeniyle bireyseldir. Kollektivitete, örgüt disipli- nine kolay uyum sağlayamaz. Bu nedenle biliyoruz ki; Aydın kesiminin çok küçük bir bölümü proletarya saflarında ve onun öncü partisinde örgütlenecek ve devrim saflarında savaşacaklar-

dır.

Fakat sömürenlerin-sömürülenlerin olduğu bir ülkede tarafsız kalmak mümkün değildir. Emperyalizme bağımlı tekelci burjuvazinin en ırkçı, en şoven, en bağnaz, en kan dökücü, terörist diktatörlüğünün egemen olduğu ülkemizde burjuvaziden yana mı? İşçi sınıfından yana mı? sorusu artık cevaplandırılmalıdır. Entellektüeller, sanatçılar, bilim adamları, yazarlar, çizerler bu sorunun cevabını bilmek ve buna uygun davranmak zorundadırlar. Sınıflararası çelişki ve çatışmalar bunu zorunlu kılıyor. Eskiyen, çürüten, yok olandan yana mı? Geleceği olan yeniyeye, çağımızın en ileri, en modern dünya görüşü olan işçi sınıfı ideolojisinden yana mı?

Ancak, proletarya, kendisiyle birlikte tüm toplumu kurtuluşa götürecektir, özgürleştirecektir. Proletarya ve onun öncü komünist partisiyle sınıfların ortadan kalkmasıyla özgür üretim, kolektif düşünüş ve yaşayış biçimi var olacaktır.

Şimdi Aydınlar ve Entellektüellere sesleniyoruz: Hangi sınıftan yanasınız? **YA BURJUVAZİ, YA PROLETARYA!**

Saflarınıza Belirleyin!

İçinde bulunduğumuz iç savaş koşullarında aydınların sınıfsal karakterlerine bakmayacağız, onların kendilerini proletaryaya ne kadar adanmış olduklarına bakacağız.

**AYDINLAR İŞÇİLEŞİN,
İŞÇİLER AYDINLAŞIN!**

1998 YILI

Arif MERT

**DEVRİMCİ
EMEK
OKU-OKUT
ABONE OL
ABONE YAP**

KESK

Reformizme Hayırlı Olsun(!)

Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurultayı 11-12 Kasım 1995 günlerinde Ankara'da toplandı.

Bu kurultayı tartışmadan önce, kurultaya hangi aşamalardan geçilerek gellendiğini kısaca anımsarsak, kurultayı daha doğru bir biçimde irdeleyebiliriz.

Kamu emekçilerinin 1986 sonlarında başlayan sendikalaşma çabaları 1990 yılında meyvelerini vermeye başladı. İlk önce Eğitim Emekçileri uzun tartışmalar sonunda sendikal anlayış tespitinde ki iki farklı yaklaşım sonunda iki ayrı sendika olarak kuruldu. 5 Mayıs 1990'da uzlaşmacı sendikal anlayışın temsilcisi olarak EĞİTİM-İŞ; 13 Kasım 1990'da da sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışının savunucusu olarak EĞİTİM-SEN kuruldu. (Bizler o dönemde emekçi öğretmenler olarak, EĞİT-SEN'in kurucuları içinde yer aldık ve tüzüksel, programatik yapılanmasının ideolojik belirleyicileri olduk.)

Bu iki sendikal örgütlenme anlayışı bugün dünyada işçi sınıfı mücadelesinin belirleyenleri olarak (Hiç örgütlü gücü kalmayan Kızıl Sendikalar Enternasyonal - KSE-) ile çok az bir gücü olan Dünya İş Konfederasyonu - DİK-'i saymazsak) Dünya Sendikalar Federasyonu (DSF) ile, Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu (UHSK)'nin ülkemize yansımalarıdır.

Daha sonraki süreçte bu iki sendikal anlayışı baz alan bir sürü kamu emekçisi sendikası onlarca iş koluna yayılarak kuruldu.

Sınıf ve Kitle Sendikacılığını savunan sendikalar eylem birliği temelinde "Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu"nu yani KÇSP'yi oluşturdu. Uzlaşmacı sendikal anlayışa uygun kurulan sendikalar da "Eşgüdüm" birliğini oluşturdu.

Ülkemizdeki ağır ekonomik ve siyasal bunalımın da etkisiyle KÇSP eylemliliklerden yükselerek hızla kitleselleşti. Eşgüdüm ise uzlaşmayı öne çıkardığı için kitlelerden tasvip görmüyordu. KÇSP tüm kamu emekçilerini kapsayarak sistemin yapıtımları karşısında daha güçlü konuma gelebilme için bu süreçte "birlik" düşüncesini öne çıkardı. Aslında birliğe en fazla ihtiyacı olan, duraklama ve hatta tükeniş noktasına savrulan Eşgüdüm sendikalarıydı. Bu dönemde bizler her zaman olduğu gibi, sınıf mücadelesinin gereği "birlik sağlanmalıdır ancak bu birlik sınıfın ideolojisinde bir birlik olmalıdır" dedik. Bize ve bizim gibi düşünen diğer devrimcilere rağmen, yönetimleri nicel kitle çoğunluğuyla denetimine almış olan reformist eğilimler hiç koşulsuz birliği savunmak KÇSP ile Eşgüdüm'ü birleştirecek KÇSKK'yi oluşturdu.

Elbette ki, hiç koşulsuz ve ilkesiz bir biçimde gerçekleşen bu yakınlaşma sonrası KÇSP'li reformistlerle Eşgüdümlü uzlaşmacıların

birliğini yaratarak, sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerini fiilen ortadan kaldırıp sadece söylemde hoş bir seda olarak telaffuz etmeğe başlamasına yol açtı.

KÇSKK sürecinde burjuvaziye bunaltan eylemlilikler, göstermelik eylemliliklere dönüşerek, eşgüdüm'ün uzlaşmacı ruhunun hakimiyetine girildi.

İşte böylesi bir süreçle KÇSKK önüne koyduğu takvimi işleterek bölge toplantılarından Haziran '95 temsilciler kurultayına ulaştı. Temsilciler kurultayının oluşturduğu yürütme ve aldırılan kararıyla 6 ay içinde konfederasyonu kurma çalışmalarını başlattık. KÇSKK yürütmesi 6 ayda hiç bir ön hazırlık yapmadan konfederasyon tüzük taslağını bile genel üye tabanında tartışmaya açmada kurultaya gelindi. Tabii bizim ön hazırlıktan kastımız, bir sınıf örgütü kurma hazırlığıdır. Yoksa haklarını yememek gerekir. KÇSKK yürütmesi bir uzlaşma örgütünün oluşturulması için her türlü hazırlığı en ince teferruatına kadar yaparak gelmişti. Delegeleri yok sayma, tahrik et-

me, her türlü anti-demokratik tavır ve uygulama senaryo işine ustaca yerleştirilmişti.

Uzlaşmacı grup, sömürü sisteminin kendisini beğendirebilmenin azami çabasıyla, burjuvazinin yardımlarını Türk-İş ve DİSK genel başkanlarına özel konuk muamelesi yaparken, burjuva siyasi partilerine de yeşil ışık yakmayı ihmal etmemişti. Bizi şaşırtmayan, ancak reformizmi tanımlanmada güçlük çekenlerin küçük dillerini yuttukları en önemli davetli ise MHP temsilcisiydi...

Ey Kamu Emekçileri, ey yıllardır onlara şerh vererek bu mücadeleyi örmeye çalışanlar! Seçtiğiniz yöneticilerimizin bu arzulu işbirliğine sizler nasıl müsaade ettiniz ki, onlar, eli kanlı tekeleci sermayenin sivil faşist örgütlenmesi MHP'nin kurultaya çağrılmasına cesaret ettiler...

Ya da bu ne menem fütursuzca bir uzlaşmadır ki, daha konfederasyon kurulmadan sınıf örgütü ideolojisinden vazgeçerek, düşmana teslim oluyor.

Yıllardır içimizdeki düşman, hain ve muhbir 'Perinçek'e söz hakkı verilmesine karşı çıkmaz iseniz elbette ki reformistler cesaretlenerek MHP temsilcisine söz hakkı verme cüretinde bulunurlar. Eğer

kurultayda az sayıda da olsa REM-SEN'li, SAĞLIK-SEN'li devrimcilerle Emekçi Kamu Çalışanları olmasaydı bir karşı önerge ile kamuoyu oluşturup divana haskı yapmasaydılar, bu kara gölge, kara lekeye dönüşecekti. Önergelerde 50 imza barajına rağmen yoğun bir kullu çalışmasıyla yeterli imza bulunarak önerge verildiği halde, uzlaşmacılar dostları MHP temsilcilerini küstürmemek için, o gittikten sonra önergeyi genel kurula sundular.

Küfürün, kavganın, laf atmanın, siddetinin her türlü süsünün meşru kabul edildiği bu rezil kurultayda her şeye rağmen devrimciler, sosyalistler, komünistler söz haklarını kullanmaktan vazgeçmediler ve kullandılar.

Sınıf demokrasisinin samanlıkta iğne olduğu bir ortamda, uzlaşmacı ve sınıf işbirlikçi politikaları teşhir edilen reformistler huçlarının alamayınca, devrimcilerin bağımsız adaylarını seçimleri kazanmalarına rağmen yönetim erklerine sokmamak gibi tarıltı görülmüş bir sandık anarşisi yarattılar. Gerçekte tüzükte bile açıkça yer almayan burjuva yöntem olan sendika barajını. Hangi sınıf örgütü kendi içinde sınıflaşılma güvensizlik taşıyabilir? Hangi bilin-

sel sınıfsal anlayış sınıflaşılmanın önüne baraj ya da set koyabilir?..

Emekçiler adına yola çıktığını iddia eden burjuva işbirlikçiler özünde bir emek örgütü değil, sınıfi ikinci kere sömürecek bir ticari işletmenin peşindeydiler onu da kurdular.

Emlak alıp satmaktan, tekeleli sermayeye yeni kaynaklar yaratmaya, sınıfın alın terinden elde edilen gelirlerle iç savaşta kullanılsın diye burjuvaziye destek sağlamaktan sistemi korumayı ve demokratikleşmeyi hedefleyen yeni bir aygıt yaratmaya kadar her şeyi teoriye eden bir tüzük zorla kabul ertildi.

Böylesi bir konfederasyonun yönetiminde her ne pahasına olursa olsun bulunma gafleti içindeki yuriseverler kendi tabanlarına ihanet ederek, konfederasyon Kürdistan bölge örgütünü bile savunmadılar.

Özünde bir çıkar birliği olan konfederasyon, daha önce KESEF formülasyonu ile ortaya koyduğumuz gibi hiç bir ideolojik bağlayıcılığı olmayan, dayatmacı fakat yapıtımsız, birleştirici olmayan ama kitleleri mücadeleden alıkoyan bir düzen örgütü olarak kuruldu...

Eh ne diyebiliriz ki? Reformizme KESK hayırlı olsun... Ancak bilinsün ki, gerek bir sınıf örgütü kuruluncaya kadar mücadelemiz devam edecek ve sınıfa ihanet içinde olan herkesten hesap sorulacaktır...

**YAŞASIN
KAMU EMEKÇİLERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**YAŞASIN
KÜRT-TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**FABRİKALAR,
TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Emekçi Kamu Çalışanları

DİRENİŞLER, KURTULUŞUN YOLUNU GÖSTERİYOR!

Pendik, Kurtköy'de bulunan İbragaz Dolum Tesisleri'nde işverenin anlaşma yaptığı taşeron firmadan 7 işçinin işten atılması üzerine, diğer İbragaz işçileri bunu protesto etmek amacıyla vizite eylemi yaptılar. Bunu gerekçe gösteren işveren, bu kez 24 işçiyi işten attı. Kış aylarında tüpgaz ihtiyacı arttığundan, firmayı çıkmaza sokuyor. Hem tüpgaz talebini karşılamaya çalışıyor hem de işçilerin direnişi karşısında geri adım atmak istemiyor. İşçilerin direnişi zaferle bitirmesinin korkusunu yaşıyor ve türlü oyunlara başvuruyor. Direnişteki işçilerden bazılarının rüşvet tekli-

finde bulunuyor. Ama gördüğümüz İbragaz işçileri, atılan işçilerin tümü geri alınmadıkça direnişlerini sona erdirmeyeceklerini, bu direnişi zaferle bitirmeye kararlı olduklarını söylüyorlar. Ayrıca, şu anda direnişlerini tam bir kararlılıkla sürdürmekte olan Asmaş, Polisan, Retrans işçileriyle de birlikte bir eylem yapmanın ses getireceğini, kamuoyu yaratacağını ve mücadele birliğinin tüm işçilere güç katacağını, zafere yaklaştıracığını belirttik, kitle örgütlerinin ise grevlere ilgisizliğinden yakınıyorlar. Grevlerde, direnişlerde ziyaretlerin moral açısından büyük bir

önem taşıdığını, onları daha da isteklendirdiğini söylüyorlar. Bu arada en çok da Petrol İş Sendikası Yöneticilerine sitem ediyorlar. Amerika'ya gidebilecek zaman bulduklarını ama işlerinin yoğunluğundan(!) direnişteki işçileri bir kez bile ziyaret etmek için zaman bir türlü bulamadıklarını(!) belirterek, sendikacıların, işveren yanlısı tutumlarını eleştirdiler ve "varlık sebeplerinin işçiler olduğunu unuttuklarını" söylediler. Sendikacıların işçilerin yol göstericisi olmaları gerekirken işverenlerle anlaşmış örnek, sendika yetkililerinin, Yarımcı'daki Dolum Tesisleri'ndeki üretimi durdurmasıyla direnişlerinin daha çabuk zaferle sonuçlanabileceğini düşündüklerini, ama sendikacıların bu yönde hiç bir çabalarının olmadığını belirterek "eğer sendikacılar görevlerini yerine getirmeyeceklerse, işçi sınıfının zaferi için çalışmayacaklarsa, onları o mevkilerinden tekme tokat indirmesini de biliriz, şimdi bizim böyle durduğumuza aldanmasınlar" dediler.

Biz de İbragaz işçilerine katılıyoruz.

**YAŞASIN
İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

ARAS KARGO'DA DEVLET "TİYATROSU"

Aras Kargo işçilerinin 15 Haziran 1995 tarihinde Aras Kargo Aktarma Merkezi'nde başlattığı direniş, işveren ve devletin tüm çabalarıyla rağmen sürüyor. Grevin 13. gününde direnişin giderek boyutlandığını gören Alibeyköy karakolu polisleri keyfi olarak sendika yöneticileri ve grevçi işçilerden 24'ünü gözaltına aldı. Uluslararası Taşımacılık Federasyonu, aralarında Nakliyat-İş Sendikası Ankara Şube Sekreteri'nin

de bulunduğu 9 işçinin serbest bırakılmayıp 1 ay boyunca tutuklu kalmasını protesto etti.

Geçen yıl Denkar isimli taşeron firmaya devredilen Aras Kargo işvereni, devletin yasalarına göre suçlu durumda. Çünkü İş Yasası'nın 8. maddesi; "Toplu İş Sözleşmesinin olduğu işyerlerinde işverenin değişmesi toplu sözleşmeyi etkilemez." diyor. Bu durumda Aras Kargo işçilerinin daha önce elde ettiği hak-

lar, toplu sözleşmenin devamını gerektiriyor. Fakat gel-gör ki, burjuva devlet, kendi eliyle koyduğu yasanın(!), gene kendi burjuvalarının bekası için işletmeyebiliyor. Bir tiyatrodur sürer. Devletin kurumlarından olan Çalışma Bakanlığı kararları alır. Devletin valisi, polisi bu kararın yok sayar, haklı durumda olan işçileri dönem dönem fiili olarak sıkça da taciz ederek işverenin yani burjuvazinin uşakları olduklarını gösterirler. Polisler ayrıca 14-15 yaşındaki çocukları korur(!), onların çalıştırılmasına göz yumar, onları grev kınalığa sürükler.

Devlet, hem bu yasadır der, hem yasaklar, saldırır... Bazen "müşlik"tir. "Tiyatro" böyle sürer gider. Bu tiyatro binasının yıkılma günü geldi... geçiyor...

DİRENEN RETRANS İŞÇİSİNE YİNE SALDIRI !

Devlet, kararlı direnişini hazmedemeyip defalarca saldırdığı, gözaltına aldığı Retrans işçilerine saldırmaya devam ediyor. 27 Ekim günü buna bir yenisini ekledi. 5 aydır direnişe devam eden işçilerin kararlılığı karşısında çıldıran devlet grev çadırının karşısındaki boş arazide dolaşan Mehmet ve Tosun isimli işçileri gözaltına aldı. Gerekçesi son derece komik "askeri alan içinde dolaşmak!" O sırada aynı alanda başka insanların da dolaşıyor olmasına rağmen bu iki kişinin alınması ise devletin bütün derdinin direnişçi işçiler onları yıldırarak, direnişçi bırakmalarını sağlamak. Jandarma

güçleri gözaltına aldığı işçileri Terörle Mücadele Şubesine götürüyorlar. İşçiler burada fiziki ve psikolojik baskılara maruz kalıyor, tehdit ediliyor, bir dahaki sefere onları korkunç şeylerin beklediği, bu direnişçi terketmeleri gerektiği söyleniyor.

Görüştüğümüz işçiler, hiç bir gücün kendilerini bu haklı ve onurlu mücadeleden alıkoyamayacağını, baskıların onları yıldırılmayacağını, kazanmaya kadar mücadelenin süreceğini belirttiler.

**ZAFER DİRENEN
EMEKLİLERİN OLACAKI**

KÜÇÜK ÇEKMECE BELEDİYESİ'NDE DİRENİŞ VE ZAFER

Uzun süredir ücretlerini alamayan Küçükçekmece Belediyesi işçileri ücretlerini alamadıkları için iş bırakma eylemi yaptılar. Daha önceki süreçte de defalarca işten atılmaları ve bunun karşısında direnişlere sahne olan Çekmece Belediye işçileri, mücadelenin ancak direnişlerle kazanılacağını biliyorlardı. Ve bu kararlılıkla karşı koyuşu hayata geçirdiler. Hak gasplarına yönelik bir saldırının cevabı aktif eylemlilikler olmalıydı.

Direnişlerine yol yapım servisinde devam eden işçilerinin belediyeye yürüme eylemi sırasında polis yürüyüşçilere saldırarak, üçü gazeteci olmak üzere 6 kişi gözal-

tına alındı. Gazeteciler gözaltı süresince fiziki ve psikolojik işkenceye maruz kaldıklarını belirttiler. İşçilerin direnişi üzerine işten atılan 128 işçi işlerinin başına geri döndüler. Alacakları için de bir protokol imzaladılar. Genel İş merkezinden aldığımız son bilgiye göre yapılan eylemler hakkında soruşturma açılmayacağı anlaşılmasıyla Küçükçekmece belediyesi işçilerinin direnişi zaferle sonuçlandı.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
YA DEVRİM, YA ÖLÜM**

İskenderun belediyesinde önceki işçilere Ali Cengiz oyunu. Belediye başkanının üç senkikacı ve üç işverenden oluşturduğu disiplin kurulunda, kurul başkanının kendisi olması ve iki aya sahip olması kurulun "işçi kıyımlı kurulu"na dönüşmesine neden olmuştur. Başkan seçilmesinden sonra belediyede toplu tenkisatlar başlamış tazminatlar dahi ödenmeden 200'e yakın işçi işten atılmıştır. En son olarakta maaşlarını, toplu sözleş-

İSKENDERUN BELEDİYESİ'NDE TENKİSAT

me farklarını ve ikramiye farklarını ödemeyen başkan, bunu protesto eden işçileri işten atmıştır. Amaç işçileri sendikalardan koparmak ve sık sık işten atarak ödeyeceği maaşların üzerine yatmaktır. Aldığımız bilgilere göre verecek para bulamayan belediye başkanı Roma'da yapılan Uluslararası Belediyeler Birliği toplantısına katılmak üzere İtalya'ya gitmiştir...

Her Koşulda Leninist Tavrı İçinde Olmak

KEÇECİ BABA ŞENLİĞİ

Erbag'ın Keçeci Baba şenliklerine Devrimci Emek okurları olarak biz de katıldık. Şenliğe yaklaşık 10.000 civarında insan katılmıştı. Faşizmin bütün şenliklerde olduğu gibi kitleyi pasifize etmek ve her an ayaklanma potansiyeli taşıyan kitleye göz dağı vermek amacıyla tüm kolluk güçlerini bu bölgeye yığmıştı. Ama bu bizleri hiç bir zaman yıldıramadı ve yıldıramayacaktır. Bunun için biz alana onların gözleri önünde "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor", "Devrimci Emek Çıktı, Oku, Okut" pullamalarını yaygın bir şekilde yaparak girdik.

Düzenin faşist partilerinin temsilcileri daha Sivas'ın, Gazi'nin kamu kurumadan Alevi kitlesini yanına çekmek amacıyla konuşmalar yapıyorlardı. Ama bizler Sivas ve Gazi katliamlarının sorumlusunun faşist TC devleti olduğunu biliyorduk. Düzenin faşist partilerinin tüm demagojilerini boşa çıkartarak attığımız "Gazi'nin, Sivas'ın Sorumlusu Faşist Devlettir" sloganı yüzlerine ağır bir şamar gibi patladı. Bu şamar sadece düzenin faşist temsilcilerine değil aynı zaman da tüm reformist ve oportünist gruplara da geldi. Onların eleştirisi her zamanki gibi "Kitle hazır değil" oldu. Buna en iyi yanıtı kitle verdi. Kitlenin içinden insanlar bize katılıyor, bu çıkışı gösteren insanları merak ediyor ve bizlerle tanışmak için yanımıza geliyorlardı.

Şenlik sona ererken şenlik alanından "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Türkiye Faşizme Mezar Olacak!", "Dün Sivas'ta Bugün Gazi'de Çözüm Faşizme Karşı Savaşta!" sloganlarını atarak çıktık.

AZİZ BABA ŞENLİĞİ

Keçeci Baba şenliklerinden 15 gün sonra Aziz Baba şenliği vardı. Keçeci Baba şenliklerinde hazırlıksız yakalanmıştık. Bu kez hazırlıklarımıza bir hafta önceden başladık. Bildirilerimizi hazırlayıp daha fazla insana haber verdik.

Şenlik günü araçlarımızla şenlik alanına girdik. Hazırlık yapan sadece biz değildik. Faşist TC'de hazırlık yapmıştı. Askeri, sivil polisi ve özel timiyle tüm alanı kontrol altına almaya çalışıyor, daha önce Keçeci Baba şenliğinde yaşanan olumsuzluklara izin vermemek için dört dönyordu. Alanda Leninistler ve Devrimci Emek okurlarının çalışmaları her yerde göze çarpıyordu. Leninistler, her yana proletarya partisi TKEP/LENİNİST in yazılımalarını yaparken, Devrimci Emek okurları da bildiriler dağıtıyor, pullamalar yapıyorlardı.

Burjuva partilerinin temsilcileri kürsüden kendilerini övüyorlar, kendilerinin ne kadar şirin, ne kadar iyi olduklarını anlatıyorlardı. Bunların sesini ise kitleye dağıtığımız bildirilerle kıstık. Halk bildirileri alıp merakla okuyor, çevresindeki insanlara okutuyor, ama atıyor katlayıp ceplerine koyuyorlardı.

Kürsüden yapılan konuşmalara müdahale ederek Gazi'nin ve Sivas'ın hesabını vermelerini istedik. Bunun sorumluluğunu kaldıramayan konuşmacılar bu konuyu hasır altı etmeye çalışıyorlardı. Çareyi, çevremizi asker ve sivil polisle sarmakta buldular. Amaçları bizi abluka altına alıp kitleyle bağımızı kopartmaktı. Tabi ki bunu yine beceremediler. Biz de ellerimizdeki pulları kürsüye yapıştırıyor ve Sivas'ın, Gazi'nin sorumlusunun faşist TC devleti olduğunu belirten sloganlar atıyorduk. Duyarlı insanlar da bize destek veriyorlar, attığımız sloganlara katılıyorlardı. Halkın bize olağanüstü bir ilgisi vardı. İnisiyatifi tamamen elimize geçirmiş-

tik. Kürsüye müdahale sırasında tanıştığımız bir halk ozan arkadaşla konuşarak onu, Gazi ve Sivas'ın sorumluları hakkında konuşma yapmaya ikna ettik. Ozan arkadaş önce devrimci parçalar söyledi, daha sonra Gazi Mahallesi ve Sivas'ta yaşanan katliamlar hakkında konuşmaya başladı.

Bu arada maskelerinin düşeceğini anlayan düzen partilerinin uşakları konuşma yapan arkadaşları susturmaya çalıştılar. Halk ile beraber yuhalayarak bu girişimi boşa çıkardık. Ortamın kızışacağını anlayan reformistler ise çareyi yanımızdan uzaklaşmakta buldular. Biz ise "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Dersim Halkı Yalnız Değildir!", "Faşizmi Döktüğü Kanda Bogcağız", "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor" sloganları attık.

Düzen partilerinin uşaklarının kürsüye ikinci müdahalesini ise halk bizzat kendisi engelledi. Zaten bu güne kadar yeterince kandırılan halk karşısında yalın gerçekleri anlatan, onlarla beraber olan devrimcilere sahip çıkıyor, bizlerle tam anlamıyla kaynaşyordu.

Ozan arkadaş konuşmasını bitirince, burjuva partilerin iç yüzünü gören halkın bir kısmı dağıldı.

Bu tip şenlikleri Alevi şovenizmi yaparak emekçi Alevileri etkisi altına alıp o şekilde kontrol etmeye çalışan burjuva partileri ve bazı reformist grupları karşı leninist tavrı gösterdik. Bundan böyle çalışmalarımızı yoğunlaştırarak bulunduğumuz her yerde reformistlerin ve burjuva partilerin etkisini kırıp gerçek leninist tavrı koymak için elimizden geleni yapacağız. Her türlü imkânsızlığa rağmen inisiyatifimizi koyup halkı peşimizden sürükleyebildik.

**FAŞİZME KARŞI
SİLÂH BAŞINA!**

**DEVİRİM YOLUNDA
LENİNİST SAFLARA!**

**Turhal'dan Bir Grup
Devrimci Emek Okuru**

DEVLET KAN İÇMEYE DEVAM EDİYOR !

İçine düştüğü çıkmazdan kurtulamayan faşist TC devleti açık infazlarla, gözaltında kayıplarla toplumu baskı altına almaya, sindirmeye, kendi varlığını uzatmaya çalışıyor. Bunun son örneklerinden birisi Sarıgazi Yenidoğan'da meydana geldi.

Hayrullah Çelebi 15 Kasım 1995 günü akşam üzeri iki arkadaşıyla evine giderken sivil polisler tarafından hiç bir uyarı yapılmaksızın üzerine ateş açılıyor ve yaralanıyorlar. Yaralı olarak gözaltına alınan kişiler hastane yerine sorgulanmak üzere doğrudan Terörle Mücadele şubesine götürülüyorlar. Yol boyunca yapılan işkence şubede de devam ediyor. Olayın olduğu akşamın gecesi Hayrullah Çelebi işkenceye katlediliyor. Onunla birlikte gözaltına alınan arkadaşına işkence yapılmaya devam ediliyor.

İşkenceye katledilen Hayrullah Çelebi'nin cenazesi 18 Kasım Cumartesi günü saat 4'de Yenidoğan mezarlığına defnedildi. Ailesi akrabaları ve köylüleri tarafından kaldırılan cenazeye yaklaşık 400 kişi katıldı. Yenidoğan Camisinden sonra alkışlarla başlayan yürüyüşte sık sık "Devrim Savaşçıları Ölüm-

süzdür!", "Katil Devlet, Katil Polis!", "Şehit Namurun!" sloganları atıldı. Mezar başında devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşundan sonra cenaze töreni bitirildi.

Faşist TC devletinin bu katliamları yeni değil. Bundan yaklaşık 4-5 ay önce de gözaltına alınan TKEP/LENİNİST, Leninist Gerilla Birlikleri savaşçısı Tank Ziya Yıldırım yaralı olarak gözaltına alınmış ve işkenceye katledilmişti. Devlet ayırt etmeksizin tüm devrimcilere amansızca saldırmaktadır. Bu saldırıyı önlemek ve devletin geri adım atmasını sağlamak için devrimcilerin cenazelerine her koşulda sahip çıkılmalı, devrimcilerin cenazeleri devlette karşı kitlesel gösterilere dönüştürülmelidir.

Bizler Devrimci Emek okurları olarak katıldığımız cenaze töreninde bunu gerçekleştirmeye çalıştık. Ancak cenaze törenine katılmak üzere gelenlerin büyük bölümünün geri konumda olması ve hiç bir devrimci çevreden katılımın olmaması cenazenin bir protesto eylemine dönüşmesine engel oldu. Bizler yine de devleti teşhir eden sloganlarımızı haykırdık ve kitlenin büyük çoğun-

luğu sloganlarımıza katılarak devletin katliamcı yüzünü bir kez daha açığa çıkardı. Cenazenin kaldırılması sırasında öğrendiğimiz, Hayrullah Çelebi'nin katledilmeden önce sürekli söylediği "Eğer ölürsem cenazemi devrimciler kaldırsın, cenaze törenim faşizme bir yanıt olsun, Sessiz sedasız gömülmek istemiyorum" sözleri bizlerin bir kez daha başla yumruklarımızı sıkmamıza, sloganlarımızı haykırmamıza neden olurken, devrimciler olarak onun isteğini yeterince yerine getirememiş olmanın ağırlığını hissettik.

Bir kez daha haykırıyoruz ki, bundan sonra da bizler devrimcilerin cenazesine her koşulda sahip çıkacak, faşist devleti döktüğü kanda boğuncaya dek mücadeleyi sürdüreceğiz.

FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ!

DEVRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

KATLIAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

Bir Grup Devrimci Emek Okuru

ÇİMENTAŞ'DA İŞÇİ KİYİMİ

İşçi sınıfını sömürmeye, daha fazla kar etmeye çalışan patronlar, taşeronlaşma adı altında işçi sınıfını örgütlülükleri olan sendikalarından koparmaya çalışıyorlar. Bunlardan birisi de İzmir Işıkent'de kurulu olan Çimentoaş fabrikası.

Çalışanların direnişe başlama-

ları üzerine işveren, işyerini İstanbul'a hammadde nakliyatı yapan Gerçek Nakliyat isimli taşeron firmaya devrediyor. Bunun üzerine çalışmakta olan 150 işçi sendika üyesi olarak, toplu sözleşme hakkı için bakanlığa başvuruyorlar. Bunu hazmedemeyen işveren, önce 23, daha sonra ise 30 işçisi iş-

ten atıyor. Bu işçiler halen fabrika önünde direnişler. Direnişte olan işçiler, şu an çalışmakta olan arkadaşlarının, sendikanın grevli toplu sözleşme hakkının alınması yetkisini beklediklerini, bu yetki alındıktan sonra üretimin tümünden durdurulacağını belirttiler.

Devrimci Emek İzmir

"YENİ RUSLAR"**FRANSIZ RIVIERASINDA**

283 Rus vatandaşı Fransa'nın Cannes, Nice gibi şehirlerinde ve sahil şeridinde Akdeniz'i gören bazı tepelerde değerleri 600 bin ile 900 bin dolar arasında değişen villalar satın almış. Gazetemizin güvenilir kaynaklardan edindiği bilgilere göre Fransız İç Güvenlik servisi bu kişileri denetliyor. Binlerce "yeni Rus'u (yani mafya) ve onların Fransız Rivierası'na akan yatırımlarını "denetlemek" Fransız İç güvenlik güçlerinin imkânlarının ötesinde bir şey. Yoksa yeni Ruslar Fransız yetkililerle içli dışlı mı?

(Moskova'da yayınlanan MOLNİYA gazetesinden).

İSRAİL MOLDOVA'DA!

Alınan ve doğrulanmış bilgilere göre Moldova'da (eski Moldavya) dihi ve "yurttaş" örgütlerinin sayısında büyük bir artış var. Bu örgütlerin çoğu İsrail gizli servisi MOSSAD tarafından inşa olarak kullanılan örgütler. MOSSAD'ın bundaki amacı Rusya'ya ve Moldova'da yaşayan Ruslara karşı nefret yayarak aşırı sağcı getirmek.

(Molnıya Gazetesi'nden)

SATILIK ORMANLAR

Yakın bir gelecekte, kendi türünde ilk olan bir uluslararası konferans toplanacak. Amacı "kağıt" ve Rusya'nın orman durumunu tartışmak. Bu konferansta, Rus ormanlarını beşmen kesmeye hazır yabancı şirketler aktif bir rol üstleniyor. Aldığımız güvenilir bilgilere göre bugün yabancı kağıt üreticileri yeni hammadde kaynaklarına şiddetle ihtiyaç duyuyorlar ve Rusya bunların dünyadaki birinci hedefi durumunda. Bunun belli başlı nedenlerinden biri de Rusya ile Batı arasında ormanların korunması ya da kesim işlerinin düzenlenmesi konusunda şimdiye kadar hiçbir anlaşma yapılmamış olması. Batılı çok uluslu şirketlerin Sovyet ormanlarının zenginliklerini yağmalamasının önünde hiçbir ciddi engel yok!

(Molnıya Gazetesi'nden)

HALK UNUTMAZ VE ASLA UNUTMAYACAK!

(TIFLİS) – Gürcü Stalin-severler, 1956 yılındaki bir yürüyüşte Sovyet askerinin ateş açmasıyla ölenleri anmak için dikilecek bir anıtın temelini attılar.

9 Mart 1956'da Nikita Kruşçev'in bir parti kongresinde Stalin'in "kişisel kültürü'nden söz etmesinden kısa bir süre sonra, 10 bin kadar Gürcü Tiflis'te sokaklara dökülmüş ve bu karalama kampanyasını protesto etmek istemişti.

Askerlerin ateş açmasıyla göstericilerden resmi rakamlarla 27'si gayri resmi bilgilere göre ise 150'si ölmüştü.

Gürcistan'da faaliyet gösteren Josef Stalin Derneği'nin yöneticisi olan Grigol Onyani, "Kura nehri (Tiflis merkezindedir), öldürülenlerin nehre atılmasıyla kana bulanmış, kaptırması olmuştur" diye anlatıyor.

Şimdi bu nehrin kıyısında temeli atılan anıt için yapılan törene bu derneğin 150 kadar üyesi katıldı. Törende alınan bir kararla, Tiflis'te Kruşçev döneminde kaldırılan bir Stalin heykelinin yerine tekrar getirilmesi kararlaştırıldı.

(Molnıya Gazetesi'nden)

**KOMÜNİSTLER FAŞİZME KARŞI
SAVAŞA ÖNDERLİK ETTİ**

Nazilerin gözden kaçırdıkları, işçi sınıfının içinde yatan devasa gizli güçtü. İşçi sınıfı, yalnız Nazilere değil, onların batılı müttefiklerine karşı da hayrete düşürücü bir devrimci savaş yürütecekti.

Bunu mümkün kılan ise, Jozip Broz (Tito) ve diğer sınılanmış liderlerin yönetiminde güçlü bir komünist partinin varlığıydı. Nazilere soluk aldatılmadı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Yugoslav komünistleri, partizan gerilla mücadelesinin ardındaki siyasal liderler için olduğu kadar kendileri için de muazzam bir devrimci tarih yarattılar. Buna karşılık Prens II. Paul'un başında bulunduğu eski burjuva Yugoslav yönetimi açık bir biçimde Nazilerle işbirliğine girmişti.

Paul savaştan hemen önce bir askeri darbeyle devrilmişti aslında. Ancak anti-faşist burjuvaların umuda, yeni kral II. Peter, kalıp savaşmak yerine kaçıp gitmişti. Savaşın sonuna kadar, kendisine "sürgünde Yugoslav hükümeti"nin başı gibi davranılan Londra'da şık gece kulüplerinde gezindi durdu.

ABD ve İngiltere yeni kurulan partizan birliklerini ilk başta Sırp albay Draza Mihayloviç'in yönetimindeki çetnikler türünden yeni bir milliyetçi hareket olarak değerlendirmişlerdi. Fakat daha geniş bilgi gelince öğrendiler ki, bu partizanlar güçlü gelenekleri ve liderliği olan bir komünist partiye bağlı.

İngiltere ve ABD Yugoslav gerilla hareketini devrimci enternasyonalist ilkelerinden vazgeçirmeye çalışılarsa da bunun ne kadar zor olduğunu kısa sürede gördüler. Partizan liderleri uluslararası komünist harekete sadakatle bağlıydı.

Müttefik emperyalistler Yugoslavlara, onlara ne kadar çok yardım edeceklerini ve kesinlikle saldırma niyetleri olmadığını anlatıp duruyorlardı. Sovyetlerin küçük ülkeleri yutacağı masalıyla Tito'nun partisini SSCB'yle karşı karşıya getirmeye çalışıyorlardı. Ama Tito Sovyetler Birliği'ni iyi tanıyordu. Birinci Dünya Savaşı'nda Rusya'da savaş esiriydi ve Rus devriminin gelmesiyle serbest kalmıştı. İç savaş boyunca orada kalarak Bolşeviklerin safında savaşmıştı.

**BUGÜNKÜ
EMPERYALİST PROJELER**

Şimdi bütün emperyalist güçler eskiden Yugoslavya'nın parçaları olan topraklar üzerinde azgın manevralar içinde. Fakat emperyalistler Yugoslav halkının ve özelde işçi ve köylülerin devrimci tarihini yine göz ardı ediyorlar. Kitleler de potansiyel olarak var olan beşkelimeli gücünü hem göz ardı ediyorlar hem de küçümşüyorlar. Bu, bütün emperyalistlerin düştüğü bir hatadır.

ABD ordusunun özellikle küçük ülkelerle olan ilişkilerinde hep gösterdiği bu küçümseme tavrı, yanlış bir harekette (Yugoslavya'da ve Balkanlar genelinde bütün kontrolü ele geçirme yolunda bugünkü çabası gibi) bir bumerang olup kendisine dönüyor. Bu kez, bu tavır Avrupalı müttefikleri ile arasında açık bir çatlığa yol açabilir. Zira bu müttefiklerin hiçbirisi kendine ait olduğuna inandığı şeylerden vazgeçmeyi istemiyor.

YİRMİ YILLIK YERALTI ÖRGÜTLENMESİ

Naziler Komünist Partinin kitleler üzerindeki siyasal otoritesini hesaplayamadılar. Partinin 20 yıldan beri illegal olmasına bakarak bu otoritenin pek önemli olmayacağını düşündüler. Oysa bu partinin etkisini azaltınamaz, aksine artırmıştı.

Komünist Parti illegal koşullarda uzun bir eğitim dönemi yaşamış ve bu koşullarda faaliyet yürütmeyi öğrenmişti. Partinin açık faaliyet göstermediği yıllar çok azdı - 1919 dan 1921'e kadar - Naziler Yugoslav halkına karşı - bazen bütün köyün halkını okürecikleri - terör kampanyasını başlattıklarında, komünistlerin yeraltı çalışması konusunda aktıkları eğitim ve edindikleri deneyimler onları çok sağlam bir biçimde direnişin liderleri yaptı.

Komünist emekçi işçiler ve köylüler arasında çok güçlüydü. Nazilere karşı yürütülen savaşa, sınıf savaşı kendisini burjuva askeri mücadelelerin herhangi bir biçiminde çok daha iyi sınırdı.

Bütün batılı güçler Yugoslavya'ya iletileniyordu. Fakat buradaki Nazi karşıt savaşa tam destek vermekte tereddüt ediyorlardı. Bununla birlikte, Yugoslavların Nazilere karşı mücadelesi Amerikan halkı arasında çok popülerdi.

Yunanistan'daki komünistler de, faşizme karşı direnme savaşının bir parçası olarak eski rejime karşı devrimci bir savaş yürütmekteydiler. Ve yine Yugoslavya'da olduğu gibi, sözüm ona demokratik yöneticiler de burada da tabanları yitirmişti.

Batı Avrupa'yı askeri olarak işgal etmelerinden sonra bile, Naziler bu tarafta durumu kontrolleri altına alamadılar. Çünkü komünistlerin yönetimindeki devrimci işçi sınıfı, Nazilere karşı daimi durmayı sürdürdü ve hiçbir uzlaşma belirtisi göstermedi. Fransa'da ve işgal altındaki diğer ülkelerde de silahlı direniş hareketleri örgütlendi. Ancak, Fransız genelkurmay başkanı Marshal Petain, diğer askeri ve sivil burjuva liderler gibi, bir işbirlikçi oldu.

Yeraltındaki Fransız işçilerin büyük hatası, savaşın bitmesiyle silahlarını bırakıp General Charles de Gaulle'ün liderliğindeki burjuva koalisyon hükümetinin bir parçası haline gelmeleri oldu. Komünistleri yönetimdeki partizanların silahlarını bıraktığı İtalya'da da aynı şey oldu. 1945'teki Yalta antlaşmasından sonra, Sovyet liderliği onları iktidara alma girişimlerinden alıkoymuştu.

Sam MARCY

* New York'ta yayınlanan haftalık Worker World gazetesinin 15 Haziran 1995 tarihli sayısından çevrilmiştir.

DİRENEN VE SAVAŞAN DEVRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ

BASINA VE KAMUOYUNA

Direnen, Savaşan Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz!

GENEL DİRENİŞİMİZ ZAFERLE SONUÇLANDI!

Sömürü ve soygun düzenini yürütmeye iyice zorlanan faşist düzen elinde tek "çare" olarak baskı, terör ve katliamları tırmandırıyor.

Tarih 21 Eylül'ü gösterdiğinde faşist düzen Buca Cezaevi'nde planlı bir katliama girişti. Düşünülmüştü ki; devrimci-özgür tutsaklar seslerini kessinler, kimliklerini reddetsinler, faşist düzene karşı tam bir boyun eğiş içinde olsunlar. Hak gasplarını, sürgünleri, tecritleri, devrimci kimlik ve onuru... insanlık onurunu ve siyasi kimliği ayaklar altına alan her türlü uygulamaya boyun eğsinler. Ve düşünölmüştür ki; faşist düzenin sömürü ve soygun temeline karşı çıkan, hak ve özgürlüklerini arayan Türkiye ve Kürdistan emekçi halkları, düzene karşı yükselen işçi ve emekçi yığınlarını mücadelesini ezmek ve etkisizleştirmek için gerçekleştirilen Buca katliamıyla korksun, terörize edilsin, hak ve özgürlüklerinden vazgeçilsin, bunlar için sokaklarda, fabrikalarda, okullarda mahallelerde mücadele etmesin, direnmesin, savaşmasın.

21 Eylül'de Buca katliamını uygulayan, 3 devrimciyi katleden, onlarcasını tam bir vahşet örneği sergileyerek ağır yaralayan faşizm, tüm emekçi halklara ve onun öncülerini devrimcilere "susun" diyordu, "yoksa katledeyim" diyordu. Bu katliam saldırısı karşısında boyun eğmeyen ve 3 şehit onlarca ağır yaralı pahasına var gücüyle karşı koyan devrimci tutsakların yarattığı direniş destanı ise herkes için bir direniş ve savaş çağrısıydı. Devrimci tutsaklar bu çağrıya karşı sessiz kalamazdı ve kalmadı da.

23 Cezaevinde bedenler, Buca katliamının hesabının sorulması, Ümraniye Tabutluğu'nun kapatılması, sürgün-tecrit politikalarına son verilmesi, Erzurum Cezaevi'nden Konya Cezaevi'ne değin yaygınca var olan siyasal saldırılara son verilmesi, tek tek cezaevlerinde hak gasplarının kaldırılması temelinde açığa yatırıldı, dışı dış süren mücadele bayrağı GENEL DİRENİŞ'te daha da yükseğe çekildi.

Devrimci tutsak aileleri, yiğit analarımız, GENEL DİRENİŞ'imizin başlıca güçlerinden biri olarak en önde dövüştüler. Buca katliamının hesabını sormak, faşist baskıları püskürtmek için alandan alana gösterilere, zindan önlerinde protestolara koşular. Faşist polis saldırılarını yararak GENEL DİRENİŞ'i omuzları üzerinde yükselttiler.

Ve zafer bir kez daha kararlılıkla direnen, her türlü bedeli göze alan, güçlerini ortak düşmana karşı birleştiren devrimci tutsakların ve yiğit tutsak ailelerinin oldu, Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarının oldu, bizim oldu...

Yılmayan, teslim olmayan, direnen devrimci tutsakların gücünü katliamlar, işkenceler, baskılar yok edemez.

GENEL DİRENİŞ'imiz tüm taleplerimizde tam bir zaferle sonuçlanmıştır. Çünkü; biz ezilen, sömürülen emekçi kitlelerin ta kendisiyiz. Baskının, zulmün ve sömürünün amansız düşmanı, gerçek özgürlüğün, kardeşliğin, eşitliğin, kısacası yeni dünyanın kavgacılarıyız. Çünkü; biz halkız, çünkü, biz emegiz, biz adalet, özgürlük, onur olan taraftız, biz insanlığın en büyük özlemi olan sınıfsız-sömürsüz dünyaya koşar adım yürüyenleriz.

Direnen, savaşan devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

YAŞASIN GENEL DİRENİŞİMİZİN ZAFERİ!

YAŞASIN BİRLİKTE MÜCADELEMİZ, DEVRİMCİ DOSTLUK DAYANIŞMAMIZ!

15 Kasım 1995 Sağmalcılar Cezaevi

DHKP-C, TKP (ML), MLKP, TKEP/LENİNİST, EKİM, HKG, DEVRİMCİ YOL, Tutsakları Adına;

Şadi ÖZBOLAT, Cemal KESER, M. Ali ÇELEBİ, Ümit Onursal ÖZAT, Burhan KARTAL, Hasan DEMİR, Ahmet GEÇKİN

7 Kasım 1995 Salı günü Bağcılar Barbaros Lisesi önünde eğitime katkı payını ve cezaevlerindeki baskıları protesto etmek için basın açıklaması yapan Devrimci Öğrenci Birliği'nden öğrencilerin dağılmasından sonra polisin rastgele ateş açması sonucu bacağından kurşunla yaralanan 14 yaşındaki lise öğrencisi Evrim ÖKTEM'le bastanede yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

D.Emek: - Bize önce kendini tanıtır mısın?

E. Öktem: -Adım Evrim Öktem, 1981 doğumluyum ve lise öğrencisiyim.

D.Emek: - Polisin ateş etmesi sonucu yaralandın. Bize olayı anlatır mısın?

E. Öktem: -7 Kasım 1995 Salı günü Barbaros Lisesi önünde polisin öğrencilere ateş açması sonucu bacağımdan yaralandım.

Liselerde Katkı Payı adı altında toplanan paralar emekçi aileleri zor durumda bırakıyor. Öğrenciler maddi sıkıntılar yüzünden okuyamıyorlar bu nedenle öğrenciler Bağcılar Barbaros Lisesi önünde bir protesto eylemi yapıyorlar. Eylemi yapan DÖB'lü öğrenciler dağılmak üzereyken bir otomobil süratle geldi, durdu. İçinden çıkan silahlı bir adam (sonradan sivil polis olduğunu öğrendim) çıkıp elindeki silahla rastgele sağa

solu ateş etmeye başladı. İnsanlar sağa sola kaçmaya başladılar. Ben de ne olduğunu anlayamadım ve arka tarafa doğru koşmaya başladım. O anda bacağımda bir sıcaklık hissettim ve bacağıma bakınca kan içinde kaldığını gördüm, daha sonra bayılmışım. Kendime geldiğimde akşam olmuştu, hastanede idim ve bacağım alçıya alınmıştı, bacağımdan ameliyat edildiğimi öğrendim. Ama, beni şaşırtan hastanede olmak yada kendime geldiğimde bacağımda alçıda olması değil, hastane personelinin anlattıkları oldu. Hastanenin etrafına otobüsler ve minibuslerle polis yığılmışlar, yaklaşık 300 polis hastaneyi ablukaya almış. Hemşireler henüz kendime gelmediğim için başımda kalmak istemişler fakat polis, "başımda bekleyen hemşireleri öldürebileceğim" gibi komik bir iddiayla onları dışarı çıkarmış. Po-

lisler hastanenin karşısındaki binaların üstlerinde ben hastanenin 4. katından bahçeye atlayıp kaçmayayım diye (bacağım alçılıken!) nöbet tutuyorlarmış.

D.Emek: - Ondört yaşında bir insan polis tarafından vurulabiliyor. Bu sıradan bir durum değil. Kamuoyuna duyurulması ve üzerinde durulması gerekiyor. Buna ilişkin ne yaptılar?

E. Öktem: -Ailem, İHD, Eğitim-Sen Genel Merkezi, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci Öğrenci Birliği, Genç Ekin Sanat Merkezi, DETAK ve

amacımı taşıyordu. İnsanların daha güzel bir dünyada yaşamalarını isteyen ve bunun için mücadele edenlerin düşüncelerinden dolayı cezaevlerinde olmasına ben de karşıyım.

D.Emek: - Kendine geldikten sonra hastanede yaşadıklarının seni nasıl şaşırttığını anlatıyordun. Devam eder misin.

E. Öktem: -Hastane personelinin anlatığına göre olay sonrasında kimliğimi alan polis ben bu o...ç...nun babasını tanıyorum demiş. Zaten babam sende

dika çalışmalarından dolayı tanınan bir insan. Kimliğimde yaşamı gören polisler paniğe kapılmışlar. Ameliyattan sonra pantolonuma ve elbiselerime ve bacağımdan çıkan kurşuna delilleri yok etmek amacıyla el koymuşlar. Ayrıca olayın olduğu akşam evimiz polis tarafından aranarak bahanesiyle basıldı.

DETUDAP basın açıklamaları yaptılar. Polis hakkında suç duyurusunda bulunduk ve tazminat davası açtık. Ayrıca Günaydın, Sabah ve diğer bazı gazetelerin hakkımda yayınladıkları ve olayı tamamen çarpıtan yazılardan dolayı da dava açılacak.

D.Emek: - Olayda polisin etrafa rast gele kurşun sıkmasının nedenini neye bağlıyorsun?

E. Öktem: -Olay öncesinde daha önce anlattığım gibi devrimci öğrencilerin eylemi vardı. Basın açıklamasının yapıldığı günlerde cezaevlerinde çok geniş çaplı genel bir direniş yaşanıyor. Bu nedenle eylem Eğitime Katkı Payını protesto etmenin yanında Buca katliamı ve tüm cezaevlerindeki baskıları da protesto etmek, cezaevlerindeki devrimci tutsaklar ve devrimci tutsak ailelerinin açlık direnişini desteklemek

Kendilerini aklamak bahanesiyle suç unsuru olabilecek deliller bulmaya çalışmışlar, aradıklarını bulamayınca da ranza yataklarını bir birine bağlayarak yerlerini "bomba yapımında kullanılan malzeme" diye alıp götürmüşler.

D.Emek: -Söylemek istediğin başka bir şey varmı?

E. Öktem: -Öncelikle olaylara duyarlılığı nedeniyle Devrimci Emek dergisine teşekkür ediyorum. Polisin bu kadar pervasızca davranması, bir basın açıklaması gibi meşru bir talep karşısında bile silahına sarılması, üstelik bunun daha çocuk denecek yaştaki gençlere yönelmesi düşündürücüdür. Artık hiçbir şeye karşı tahammül kalmamıştır. Bu tür olaylara karşı halkın duyarlı olmasını bekliyorum. İnsanlar düşüncelerini ifade ediyorlar diye kurşunlara hedef olmamalı.

İŞGAL ETTİK !

**Patladı zindanda yepyeni isyan sesi
Ölümdür sımayan insan yığıtlığını**

Buca Cezaevi'nde yaşanan katliam ve medyada diğer cezaevlerini (özellikle Sağmalcılar'ı) hedef gösteren haberlerin bolca çıkması önümüzdeki süreçte Buca benzeri katliamların yaşanacağını habercisiydi. Bunlara karşılık 23 cezaevinde yaklaşık 1200 devrimci tutsağın başlattığı süresiz açlık grevi. Cezaevi koşullarında, dört duvar arasında, ama düşünceye pranga vurulamayacağı bilinciyle hareket eden, açlık grevinin 43. gününde ve ölüm sınırında 1200 insan. Dışarıda ise "Evlatlarımız Onurumuzdur, Mücadeleleri Mücadelemizdir!" diyen, çocuklarının mücadelesini alanlara taşıyan, Boğaz Köprüsü'nü, Baro'yu işgal eden, meclisin kapısına giden analar.

Bütün bunlar olurken biz devrimci sanatçılar suskun kalamaz, mekânlarımıza kapanıp kısa basın açıklamaları ve gazete ilanlarıyla tepkimizi dile getiremezdik. Yalnızca sanatçı duyarlılığı değil, insan duyarlılığı izin vermezdi buna. Ve 7 Kasım 1995 günü Genç Ekin Müzik Topluluğu, Kutup Yıldızı, Grup Munzur ve Grup Özgürlük Türküsü elemanları olarak CHP Beyoğlu İlçe Binası'nı işgal ettik. Yaklaşık 3 saat sürdü eylemimiz.

"YENİ BUCA'LAR İSTEMİYORUZ!", "DEVRİMCİ TUTSAKLARIN TALEPLERİ KABUL EDİLSİN!" sloganlarının yazılı olduğu pankartımızı asarken çevreden zafer işaretleri yapılıyordu. Bir süre sonra bilinen manzara; polis kuşatması ve çevreden toparlanmış sivil faşist çeteleri. Ama hiç biri umutsuzluğa düşürmedi bizleri. Her şeyi göze alarak ora-

daydık, coşkumuzla, türkülerimizle sloganlarımızla oradaydık, insan olmanın bilinciyle oradaydık. Devrimci tutsakların talepleri kabul edilinceye kadar kendi irademizle oradan çıkmayacağımızı açıkladık. Polisin kapıyı kırıp içeri girmesiyle birlikte direnenek yine sloganlarımızla gözaltına alındık. Sonrası bilinen şube süreciydi. Bilinen işkenceler, tehditlerdi. Ora-

da 3. günde eylemimizin olduğu 7 Kasım 1995 gecesi taleplerin kabul edildiğini haberini aldık yeni gözaltına alınan dostlardan. Bu belki de aldığımız en güzel haberdir.

Şubede geçirilen 7 günün sonunda çıkarıldığımız DGM tarafından "Kültür Merkezlerinin illegal örgütlerin legal platformları olduğu ve bizlerin de bu örgütlerin direktiflerini yerine getirdiğimiz gerekçesiyle tutuklandık.

Bilindiği gibi yaşadığımız şu günlerde iç savaşın boyutlanmasıyla birlik-

te toplumsal muhalefetin yükseldiği veya yükselme ihtimalinin olduğu her yere azgınca saldırıyor faşizm. Tabii bundan kültür merkezleri de payını alıyor. Hemen her gün bir kültür merkezinin basıldığı, çalışanlarının yolda yürürken veya evleri basılarak gözaltına alındığı haberini alıyoruz.

Eylemimizden sonra burjuva basında çıkan haberlere göre de kültür merkezlerimiz "örgüt yuvaları" bizlerse "örgüt militanları"ydık. Ezilen sömürülen emekçi halkların yanında olan, onların acalarına, mücadelelerini paylaşan, onların sesiyle onların türkülerini, şairlerini söyleyen kültür merkezleri üzerindeki bu tür iddialar bu-

ralara yönelik saldırıları meşrulaştırmak ve yapılacak olanlara zemin hazırlamak içindir. Ama unutulmamalıdır ki, bizler emekçi halklarımızın sesiyiz ve bu ses tarihin hiç bir evresinde susmamıştır, susturulamayacaktır. Pir Sultanı, Köroğlu'nu Viktor Jara'yı, Nazım'ı susturamayanlar yine yenilecekler. VE BURJUVAZİ BU KEZ DE BAŞARAMAYACAK!

Şu anda Sağmalcılar Cezaevi'ndeyiz. "MÜCADELE HER YERDE" şiarıyla mücadelemizi burada sürdürüyoruz. Bu hafta sonu ZAFER ŞENLİĞİMİZİ yaptık. Emekçi halklarımızın türkülerini, şairlerini buraya taşıdık. Bu kez onlarla, can pahasına direnenek burjuvaziye döktüğü kanın önünde diz çöktüren ve direnişi zaferle taçlandıran dostlarımızla birlikteydik. Buradan onların selamını iletiyoruz dışarıdaki tüm dostlara.

Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir!
Yaşasın Devrimci Tutsakların Direnişi!
Yaşasın Devrimci Tutsakların Mücadele Birliği!

Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla!

GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU

KİTAP TANITIMI
Anti-Roman

BİR GÜN BİLE YAŞAMAK

İnsanlığa yeni ufukları açacak Bileşik Ekim Devrimi 1917 Şubat'tan, kadın emekçilerin kızıl bayrakları altında yürüyüşüyle başlamasından kısa bir süre sonra zaferle sonuçlanıyor.

Bilinçli ve kararlı Rus proletaryasının sönürsüz bir dünya için emeğin doğmalarına karşı verdiği umansız mücadele 25 Ekim'de zaferle sonuçlanıyor. Bu zafere nasıl ulaşıldı?

Devrimin tohumları St. Petersburg varoşlarında yeşeriyordu. Bu yoksul mahallede yaşayan insanlar, preferansler başlıyorlardı. İşçileri. Bu girişim Çar ve onun bestemelerince kanlı bir şekilde dağıtılıyor. Ancak hiç kimsede geri dönüşüne gibi bir eğilim yok: 'Emek İstiyoruz', 'Kadroları Çar' sloganlarına dönüşüyor.

Başlayan balk hareketine öncülük eden bir avuç komünist ve onların öyesi olduğu Bolşevik Parti, tüm devrim sürecinde kitlelerin gücüne güç, imkânına imkân katıyor. Yaşanan savaşın birşeyini ulaması için gerekli olan bilgi ve kararlılık, halkı yenilmez kılan en büyük güç oluyor. Kitlelerin nasıl yığın olmaktan kurtulup, örgütlü ve bilinçli bir güç haline geldiğinin en güzel örneği yaşanıyor.

Balkın kanıyla beslenen asadık burjuvazi ve onun paralı usakları, özgürlük savaşçıları önünde kazanımı yanslarının olmadığını biliyorlar. İçlerinde her zaman varolan bu korkuyla içiça bir hayasızlaşmış, daha bir kuduğulaşıyorlar. Ama bunun... Şimdiye kadar habaları Çar için savaşmış ösler, artık kendilerini için ölmeye karar vermişlerdi. Hedef belliydi: 'Ya Sönürsüz Bir Dünya, Ya Ölümlü!' Bu şar, proleterlerin kalavuzdu. Bu savaşta yer

alan her birey işçi sınıfının bilimsel ideolojisiyle doluydu.

Zor geçen savaşlar. Zifiri karanlık korkunçtu devrim savaşçıları. Çünkü sonunda ışık vardı. İnsanlığa yeni ufukları açacak, ülke ve dünya proleterlerini sonuza kadar aydınlatacak bir ışık. Bu ışıkla, dünyada yaşanan zifiri karanlık, bir daha gelmemecesine silinip gidecekti. Öyle bir ışık ki, sadece gündüzleri değil, gündüzleri de aydınlatacak bir ışık. İşte hedef buydu.

Ve savaş zor geçiyordu. Dünya burjuvaları bu kızıl tehlike karşısında tek yarılmak olmuştular. İngilizler, Fransızlar, Almanlar... Birinci emperyalist paylaşım savaşları yaşanıyor dünyada. Ve Rus burjuvazisi Almanya ile savaş içindeydi. Bunlar Rusların düşmanı değil miydi? Oysa şimdi nasıl da dost olmuşlardı Rus burjuvazisiyle. Kendi ordusuna veremediği silahları, Rus burjuvazisinin emrine vermişti Alman kapitalistleri... Tıpkı Paris Komünçülerine karşı Fransız burjuvalarına eli yıl önce yaptıkları yardım gibi...

1917 Ekim Devrimi bugün olduğu gibi gelecekte de insanlığın yolunu aydınlatmaya devam edecektir. İnsanlığın yaşadığı en büyük ve köklü dönüşüm, tarihsel bu yönüyle anılır. 1917 Ekim'in yaratıcıları ve onların öncüsü proletaryanın partisi tüm insanlık için bir destan yazdı.

'Bir Gün Bile Yaşamak', bu destan edimsel bir komünistin ağzından dinlenerek, dahası o günleri zamanımızda yaşamak isteyenlerin okuması gereken bir kitap.

Şubat 1917 devriminden Ekim 1917'ye giden yolu işte böyle özetliyor 'Bir Gün Bile Yaşamak'. Ama, bu kitap, sadece bir anti-roman olmaktan çok öte, devrimin gelişim diyalektiğini olağanüstü gö-

zellikte ve bilimsel bir şekilde, okuru, devrim günlerine götürerek bir dil güzelliğiyle anlatıyor. Okur, devrimin gelişimini, gün gün izlerken, aynı zamanda olaylara ilişkin detay, Türkiye ve Kıbrıs'ta bugün süren iç savaşa ilişkin esaslı dersler çıkarma olanağını da bulacaktır. Genel grev nasıl örgütlendir, genel grevin silahlı ayaklanma ile bağlantısı nasıl kurulmalıdır, devrim hareketi içinde bulunan yığınların bilici ve ruh hali, 24 saat içinde nasıl da olağanüstü derecede değişir, iç savaşta, yer geldiğinde bir sokak çatışması olayların gidişini nasıl değiştirir, bir kişi kişinin gözü pekiği ve cesaretinin olayların akışını nasıl değiştirdiğini ve ösü partinin nasıl bir emekçiliğe sahip olması gerektiğini, yığınların, doğru slogan ve taktiklere sahip ösü partiye çok kısa bir sürede nasıl yöneldiğini vb. ösü tüm bunları kitapta bulmak mümkün. En az bunlar kadar önemlide günümüz sınıf savaşımına ilişkin bir başka esaslı ders, yığınların kendiliğinden eylesine ilişkindir. Gündem reformist ve oportünistlerinin devrimci görevlerden kaçmak için dudak bökerek köşümsediği, ama Lenin'in 'Demokratik sosyalizmin yığılıları' adlı makalesinde, 'onlar olmadan devrim olmaz, ancak bir iç devrim olmaz' dediği yığınların kendiliğinden çıkışlarının, eylemlerinin neme ve özel koşullar uygun olduğunda bir devrime nasıl dönüştüğünü görmek mümkün.

Troçki'nin erkisinde kalan yazarın, anlatımın sonlarına doğru Stalin'e gölge düşürme çabaları kitabın bilimsel değerinden bir şey kaybettirmiyor. Stalin'e gölge düşürme çabalarını bir yana bırakarak, kitap, her Leninistin sınıf savaşımına ilişkin özül dersler çıkarmak üzere mutlaka okuması gereken güzellikte bir anti-romandır.

Devrimi Emek'in geçiren sayısında 7 Kasım 1995 günü CHP Beyoğlu İlçe Başkanının ağalının haberi yer almıştı. Grup Munzur, Özgürlük Türküsü, Kutup Yıldızı ve Genç Ekin Müzik Topluluğu elemanı 7

rak lanse edildiği günlerde başladı ve onlar serbest bırakılmaya kadar da sürer. Bu etkinlikleri 28 Kasım 1995'te Yapı Sanatçevre'nde, 26 Kasım 1995'te Genç Ekin Sanat Merkezinde gerçekleştirildi.

SESİMİZE KİLİT VURAMAYACAKSINIZ

devrimci sanatçı 10 günlük işken ceden sonra tutuklanarak Sağımsızlık Cezaevine konuldular. Ösüde arkadaşlarımız, genelde tatsız tüm devrimci sanatçılar için bir kampanyaya başlatıldı. Bu kampanya; basım açıklaması, gazete ilanları, radyo anons ve programları, paneller, ortak müzik dinletileri ve etkinlikleri içeriyor.

Bu kapsamda 1 Aralıkta tüm radyolarda Grup Munzur, Kutup Yıldızı, ÖzgürEkin Türküsü ve Genç Ekin Müzik Topluluğu'nun parçalarının istenmesi ve bu konuyla ilgili düşüncelerinin dile getirilmesini istiyoruz. Çabşemalar, arkadaşlarımız gözaltına alınıp tüm boyalı basında örgüt üyesi ola-

Böler, kurulduğumuz günden beri emekçi sınıfın kültürel gelişimine, katkısına, günde me müdahale etmeye, onların sesi olmaya çalıştık, çalışıyoruz. Tüm duyarlı insanları bizlere maddi, manevi destek vermeye, etkinliklerimize katılmaya ve 1 Aralıkta bizim ülkelerimizde marşlarımızda coşmaya çağırıyoruz.

Bu kampanyada bize deste olan, kapıları için Anadolu Halk Kültür Sanat Merkezi, Yapı Sanatçı, Genç Ekin Sanat Merkezi, Yüz Çiçek Ağam Kültür Merkezi ve sanatçılara teşekkür ediyoruz.

GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU

Genç Ekin
Aralık '95 Etkinlikleri

1 ARALIK
DEVRİMCİ SANATÇILAR
SERBEST BIRAKILSIN GÜNÜ
Radyolarda Programlar

03/12/1995 PAZAR / SAAT: 14:00
DEVRİMCİ SANATIN NERESİNDEYİZ?

Müzik Dinletisi
GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU
Siyahesi
Konuk Grup
KOMA AĞİRE JİYAN

10/12/1995 PAZAR / SAAT: 14:00
"24 ARALIK VE İKİ SEÇENEK"
Panel

Yer: GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ
İstiklal Caddesi, Rumeli İşhanı No: 88/10
(Ağa Camii Yanı) Beyoğlu - İstanbul
Tel: (0212) 243 74 00

sine başvuruyor ki, gözaltında kaybetme olayının görülmeyeceği gün yoktur. İşkence nasıl sistematik hale getirildiyse, aynı biçimde faşizm, insan kaçırma ve açık infazları da sistematik hale getirdi.

Devrimcileri, ilericileri ve demokratları kaçırıp, öldürme ile devrimcileri açık infaz yoluyla katletme operasyonları, ordu, polis, yasama, yargı, medya ile ortak planlanıyor ve uygulanıyor. Sadece görev bölümleri farklı. Planlayan, kararı veren ve uygulayan da onlardır. Hakim de onlar, cellâta onlar. İnfazı yapanlar, devletin bir bölümü olsa da, karar tüm devlet aygıtlarına aittir. Örneğin sorulduğunda, bu olayları inkâr eden Demirel, gerçekte katliamları planlayanlardan biridir. Olayın üstüne gitmeyen hakimler ve soruşturmayı engelleyen savcılar, katliamların ortaklarıdır. Gözaltında kaybetme, açık infazlar, işkenceler tüm devlet kurumlarının ve tekelci güçlerin işledikleri kolektif suçtur. Halkın cezalandırması gerekenler, bu halk düşmanı faşistler sürüsünün tümüdür. Tek tek işkenceci, halk düşmanı faşistlerin cezalandırılması gerektiği gibi; yasama, yargı ve yürütme erkinde olanların tümünün cezalandırılma-

sı hedeflenmelidir. Faşist katillere karşı devrimci terör yöntemleri zengin biçimlerle uygulanırken, devleti bir bütün olarak parçalamak ve yıkmak için mücadele verilmelidir. Faşizmin yıkılması bir devrim sorunudur. Faşizmi ve maddi temeli tekelci kapitalizmi ortadan kaldırmada esas olan devrimdir. İnsanlarımız, evlerden, sokaktan, işyerlerinden, iş çıkışlarından, arabalarda, cezaevi önlerinden devrimci yayın çalışmaları sırasında ya da legal sol partilerin her hangi bir etkinliği sonrasında vb. herhangi bir yerde kaçırılıyor ya da gözaltına alınıyor. Kaçırma operasyonları çoğu zaman herkesin gözü önünde yapıldığı halde, polis, savcı ve ordu tarafından inkâr ediliyor. Bilinen polis ya da ordu adreslerine başvuran aileler ve avukatları sonuçsuz kalıyorlar. Aradan haftalar, aylar ve yıllar geçiyor, kaçırılan insanlardan haber alınamıyor. Kürdistan'da farklı uygulamalara gidiliyor. Kaçırılan ya da gözaltına alınan Kürtler, katledildikten sonra, her hangi bir yere bırakılıyor. Sonra telefon ya da çeşitli biçimlerde ailelerine haber veriliyor. Amaç, tüm halk üzerinde bu yöntemlerle yıldınlık yaratmaktır. Tür-

kiye'de ise faşizme karşı açık kamuoyu yaratılmasını diye, inkâr yoluna gidiliyor. Türkiye ve Kürdistan'da farklı yöntemlerle yapılırsa da, sonuçta her iki ülkede de faşist infaz mangaları işbaşındalar.

Faşist Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin günlük ve sistematik olarak gerçekleştirdiği kaçırma, kaybetme, yok etme ve açık infazla amaçlı kitlelerde korku yaratmak, yıldınlığa düşürmek, sindirmek ve düzene karşı çıkmaktan vazgeçirmektedir. Tekellerin ve devletin bu konuda amacına ulaştığı söylenemez. Emekçi kitleler, onca saldırıya ve katliama karşın, mücadeleden geri durmuyorlar. Devrimci hareket, bunca kayıba ve katliama karşın, mücadelesini yükseltmekten bir an bile geri durmadı. Her katliam ve saldırılardan sonra şu ses daha güçlü olarak çıktı: "Baskılar, Katliamlar Bizleri Susturamaz!" Kitlelerin yanıtı, faşizmin, cellâtlarının suratına inmiş bir tokattır. Devletin, kaybetme, infaz etme operasyonlarına karşılık, kitleler mücadeleyi durmadan yükseltiyorlar. Bu konuda da, emekçi kitlelerin bilincinde ve davranışında köklü bir sıçrama oldu; bu halk artık susturulamaz, sindirilemez.

DERGİMİZ OKURU "ERGÜL ÇİÇEKLER" POLİS TARAFINDAN KAÇIRILDI ÖLÜMLE TEHDİT EDİLDİ!

19 Kasım 1995 tarihinde akşam saatlerinde Sarıgazi Mahallesi'nden bindiği otobüsten Jandarma tarafından indirilerek tartaklanan ve tehdit edilen Ergül ÇİÇEKLER, daha sonra serbest bırakılıyor.

Bırakılmasından kısa bir süre sonra sokak içinde sivil bir minibüs tarafından yolu kesilerek minibüse bindirilip kafasına torba geçirilip bilinmeyen bir sorgu-

evine götürülüyor.

Kaçırılmasıyla birlikte başlayan ölüm tehditleri daha sonraki süreçte işbirliği teklifine yöneliyor. Tüm bu tehditlere karşı koyan Çiçekler'in bu tutumu karşısında kendisini kaçırılan silahlarını çekerek infaz provası yapıyorlar. Daha sonra kendilerinin herşeyi bildiklerini, tekliflerini kabul etmediği takdirde kendisinin de diğer kaybedenler gibi

kaybedileceğini söylüyorlar. Kaçırıldığı andan sabah saatlerine kadar süren sorgulama sonunda Çiçekler, nasıl getirildiğini bilmediği. Yakacak yakınlarda boş bir inşaata baygın bir şekilde bırakılıyor.

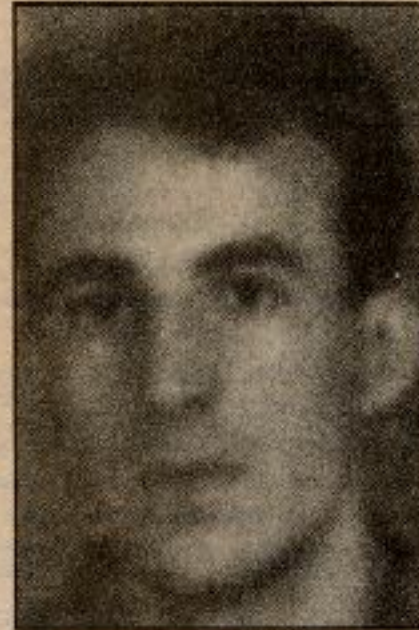
Okurumuz Ergül Çiçekler'in bundan sonra başına gelecek herhangi bir olaydan Devlet ve Emniyet Güçleri sorumlu olacaktır.

AÇIK İNFAZLAR KATLIAMLAR TÜM HIZIYLA SÜRÜYOR!

Türkiye ve Kürdistan'da çok sert bir savaş sürüyor. Yıllardır süren bu savaşta, binlerce insan yaşamını yitirdi. Binlerce Kürt evinden, toprağından uzaklaştırıldı. Yakın tarihin en büyük kitle göçlerinden biri burada, Kürdistan'da yaşanıyor. Savaşlarda, saldırılar sürekli değildir, zaman zaman insanlar nefes alırlar. İç savaşta ise saldırılar gün gün, saat saat ve süreklidir. İnsanlar iç savaşta hiç bir zaman rahat nefes alamazlar. Bu da iç savaşların, diğer savaşlardan daha sert, köklü ve yaygın geçtiğini gösteriyor. Kürt halkı uzun yıllardır yaşanan iç savaşta, hiç nefes alamadı, faşizmin saldırılarını sürekli teninde, kanında hissetti. Hem Kürt halkı, hem de Türkiye halkları, iç savaşın çetin ve sert havasını sürekli solumak durumundalar. Bir devrim yoluyla sona erdirilmedikçe, iç savaşın bu boğucu havası kitleler tarafından bundan sonra da solunmaya devam edilecektir.

İç savaşın olmadığı dönemlerde, siyasi kayıplar ve açık infazlar pek görülmez. Zaman zaman bu yönetime başvurulsa da, iç savaş dönemleri kadar sistematik ve sürekli değildir. İç savaşta kullanılan yöntemler, diğer savaşlarda kullanılan yöntemlerden farklıdır. En önemli fark toplumun iki kesimi arasında olması, iç içe yaşayan toplumun birbirini çok iyi tanmasıdır. Bu kullanılan yöntemleri de etkiler. Siyasi kayıplar ve açık infazlar başvurulan yöntemlerin başında gelir. İç savaş toplumun iki kesimi arasında kesin bir kamplaşma ve

hesaplaşmadır. Kamplaşma açıktır, hesaplaşma da öyle. Bu yönüyle, her savaşta olduğu gibi, iç savaşta da toplumların düzenleri alt üst olur. Çünkü iç savaş, herkesin saf laştığı ve etkilendiği bir savaştır. İnsanlar, beklenmedik bir anda ya saldırıya uğruyor, ya da kaçırılıyorlar. Tüm toplum iç savaşın bu orta-

Düzgün TEKİN

21 Ekim tarihinden itibaren kayıp

mından etkilenir. İnsanların en çok kaçırılıp yok edildikleri ve açık olarak infaz edildikleri dönemler, faşist diktatörlükler ve iç savaş dönemleridir. Siyasi kayıp ve açık infaz olaylarının uzun dönem Latin Amerika'da (emperyalizm ve işbirlikçi diktatörlüklerinin sürekli başvurdukları yöntem) kullanılan en etkin yöntem olması rastlantı değildir. Arjantin, Bolivya, Uruguay, El

Salvador, Devrim öncesi Nikaragua, Peru, Şili ve hemen hemen bütün Latin Amerika ülkelerinde açık çatışma ve faşizm koşullarında kayıp ve infazlar en yüksek düzeye çıkar. Siyasi kayıp ve açık infazların artması, iç savaşın daha bir sertleştiğini gösterir.

Son otuz yılını, ya iç savaş ya da iç savaşa yakın biçimde geçiren Türkiye ve Kürdistan'da halk, siyasi kayıp ve açık infazlarla sürekli iç içe yaşadı. 12 Mart askeri faşist diktatörlüğü döneminde, devletin kullanmaya başladığı insanları kaçırmaya, infaz etme yöntemi, iç savaşın ortaya çıktığı 70'li yılların ortasından sonra biraz daha tırmandırıldı. 12 Eylül askeri faşist diktatörlük döneminde yaygınlaştırılan gözaltında kaybetme ve açık infaz yöntemleri, işkencede katletme ve idamlarla geliştirildi. İdamın durdurulduğu dönemde, buna karşılık kayıpların ve açık infazların sayısı artırıldı. Kürdistan'da 90'lara doğru; Türkiye'de aynı dönemden itibaren faşist yöntemlerde tırmanma oldu. Son 5 yıldır, siyasi kayıplar ve açık infazlar en yüksek düzeye çıktı. İnsan hakları kuruluşlarının verdiği raporlar, bunun her yıl daha da tırmandırıldığını gösteriyor. Siyasi kayıplar ve açık infazlarla tırmanma iç savaşla ilgilidir. Bu durum gösteriyor ki, süren savaş, bundan sonra iyice sertleşecektir. Bir kaç yılda kaçırılan ve öldürülen insanlarımızın sayısı yüzleri buldu. Daha çok Kürdistan'da kullanılan bu yöntem, Türkiye'de de yaygınlaştırdı. Faşizm bu yönetime öyle-